CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

". . . blessed are they that have not seen, and yet have believed."
John 20:29

APRIL 21st 1961 - No. 492 - 14 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Christelijke Wetenschap

door Dr. R. KOOISTRA

Sommige mensen worden altijd een beetje boos als je begint te spreken over Christelijke wetenschap. Ze zetten hun stekels op en vragen geërgerd: "Moet dan overal en altijd dat woord 'Christelijk' er bij komen?" Ze hebben dan wel eens iets gehoord van een Rooms-Katholieke geitenfokvereniging met een pastoor als geestelijk adviseur en denken dat we met die Christelijke wetenschap in een dergelijke atmosfeer terecht komen. Zonder nu het recht van bestaan van een Rooms-Katholieke geitenfokvereniging bruut te willen ontkennen, zou ik toch willen opmerken, dat de vergelijking met de Christelijke wetenschap of een vereniging voor Christelijke wetenschap slechts naar één kant vleiend kan worden genoemd. De vergelijking valt wat eenzijdig in het voordeel van de geitenfokkers uit.

Maar ook mensen van wetenschap zitten met de Christelijke wetenschap in de maag, zelfs Christelijke wetenschapsbeoefenaren. Dat kwam laatst nog weer heel duidelijk aan de orde, toen een Professor in de Wijsbegeerte in een "Periodical of Reformed Comment and Opinion" zijn standpunt illustreerde door een voorbeeld aan te halen uit de leer van de logica. Hij wees er op, dat je niet alle stellingen kunt omkeren. Men kan zeggen, aldus de professor, dat alle honden dieren zijn, maar het is niet waar dat alle dieren daarom ook honden zijn. Dat dit zo is, heeft de heiden Aristoteles al ontdekt en... wat kan een Christen daaraan veranderen? Om dat te bewijzen hebben we toch zeker geen Christelijke wetenschap nodig?

Dit is volkomen waar "op zichzelf genomen". Ja, dat "op zichzelf genomen" zet ik er expres bij. Dat immers is wat de wetenschap ook doet. Ze neemt de dingen op zichzelf, dat is, ze abstraheert bepaalde dingen of aspecten uit de scheppings-werkelijkheid en gaat daarover studeren.

Maar nu liggen er in dit wetenschappelijk (abstraherend) denken erg veel gevaren. Laten we maar bij dat voorbeeldje blijven van Aristoteles. Alle honden zijn dieren. Goed. Dan kan ik dat ook terugbrengen tot een wiskundige formule door bijv. te zeggen a = b. Maar nu raak ik meteen vast. Als a = b dan moet b ook a zijn. Neem maar eens aan dat a = 50 en b = 2 x 25. De wiskundige gelijkheid blijkt niet op te gaan in de stellingen over de dieren. Hoe komt dat? Wel, omdat je de dingen maar heel voorzichtig en heel betrekkelijk "op zichzelf" kunt beschouwen. In hoeverre dat kan, hangt helemaal van de dingen af. (Eigenlijk moet ik zeggen, dat het afhangt van de wijze waarop en het doel waarvoor de dingen geschapen zijn.) Als mijn schoen lekt, trekt de schoenmaker de oude zool er met een ruk af en spijkert een nieuwe er voor in de plaats. Maar als er een gat in mijn maag zit, kan de chirurg niet maar zo met een reuzenzwaai die "lekke" maag er uitsnijden en een nieuwe op de plaats van de oude in mijn ingewand vastspijkeren. Daar zit meer aan vast!

De wetenschap neemt de dingen wel "op zichzelf", maar dat is een voorzichtig bedrijf dat veel fijnzinnigheid en scholing vereist. Want de wetenschap is altijd bezig met Gods grote schepping. Dat is **het werk van Gods vingeren.** Daar begint het al echt moeilijk te worden. En dan komt daar meteen nog bij, dat dat werk niet meer in zijn oorspronkelijke heerlijkheid voor ons staat: wij mensen hebben er door onze zonde een vloek overgehaald. Nu wordt het **nog** moeilijker. Wij mensen zijn zelf ook zondig en dat heeft ook onze mogelijkheid tot verstaan en begrijpen verminderd, want ons hart is vol van "boze overleggingen". Zonder genade komen we er niet, ook niet in de wetenschap. Dan zeggen we bijv.: "De logica is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad," zonder dat we heel goed weten wat we met die "logica" bedoelen. Maar nu wordt het nog moeilijker. De wetenschap kan proberen de dingen "op zichzelf" te nemen, maar dat wil nog helemaal niet zeggen, dat de wetenschap zelf nu ook "op zichzelf" staat. Zeker, ze heeft een plaats in wat we het "volle" leven noemen, hoewel er altijd mensen zijn die smalend neerzien op de studeerkamergeleerdheid. De wetenschap heeft ook een zekere vrijheid (we noemen dat wel souvereiniteit in eigen kring), maar die vrijheid kan alleen dan zinvol genoten worden als ze zich ook tevens verantwoordelijk weet. Het ideaal van de wetenschap is niet de school, maar het leven. En het leven staat voor de Christen ook weer niet op zichzelf. Jezus Christus is het Leven. De ware wetenschap wil het "object" van de wetenschap denkend verstaan in gehoorzaamheid aan Gods Woord en daarmee een functie vervullen in het mensenleven en zo God dienen. En zo komen we dan ongemerkt in de buurt van het Spreukenboek: "De vreze des Heren is het begin der kennis" (1 : 7) en volgens de Prediker is zij tevens "het slotwoord van al het gehoorde". (Pred. 12 : 13).

Ook dit verstaan we eerst ten diepste in Jezus Christus, Die de eerste en de laatste is (Openb. 1 : 17).

Laten we nu nog eens even denken aan het voorbeeldje van de professor. Alle honden zijn dieren maar alle dieren zijn geen honden. Daar komt geen geloof aan te pas naar het schijnt. Ook niet, als ik het laatste deel van de zin weer positief maak, door er aan toe te voegen dat sommige dieren wel echte honden zijn. "Dat is nogal logisch," zou men kunnen zeggen. Maar daarmee heb je nog geen logica. Toch hebben velen gedacht, dat we redenerend wel wat aan de weet zouden komen; maar dat kan immers niet? Als je niets anders hebt dan deze stelling en het omgekeerde daarvan, hoe kun je dan verder komen zonder je boekje te buiten te gaan? Zelfs als ik zeg, dat honden geen paarden zijn, beweer ik iets, wat niet uit mijn logisch inzicht voortkomt, maar uit mijn kennis van het geschapene (algemene openbaring), waar ik elke dag mee in aanraking kom. En aan iedere nieuwe bewering zit weer een heleboel vast. Meer dan ik in dit artikel kan uitleggen. Ten diepste ligt hier achter, dat ik niet **iets** uit **niets** kan maken. Alleen God is de Schepper. Mijn logisch inzicht is een geschenk, dat God mij heeft gegeven om Zijn Woord te verstaan en Zijn Schepping, maar dat logisch inzicht is niet zelf een "bron" van kennis. Wie daarin de "sleutel" van de wetenschap gaat zoeken, is de sleutel al lang kwijt. Toch is het wel veel gebeurd, zoals ik al zei. Men vergeet zo heel gemakkelijk dat de kennis van wat het dier is, en de hond, niet aan het menselijk denken ontsproot; Adam beleed in het geven van namen aan de dieren naar hun aard de hem **geopenbaarde** waarheid. Als men dit vergeet, weet men niet waarover men kan struikelen (Spreuken 4 : 19). Er zijn heel veel mogelijkheden tot vallen. En het is ook de taak van de Christelijke wetenschap dit duidelijk te maken.

Als ik gelijk heb in mijn bewering dat er geen echte kennis is zonder openbaring, dan is het ook wel duidelijk dat er een Christelijke wetenschap moet zijn, evenzeer als een Christelijke religie.

We hebben in de wetenschap een critische taak. Abraham Kuyper zei daarvan eens, zonder daarmee speciaal de wetenschap op het oog te hebben: "O, het is zoo diep onwaar, dat Gods Woord ons alleen roepstemmen zou doen hooren voor de redding onzer ziel; neen, ook voor ons volksbestaan, ook voor ons maatschappelijk samenleven, stelt Gods Woord ons wel ter dege vaste ordinantiën, trekt het zeer duidelijk zichtbare lijnen, en het is ontrouw aan Gods Woord, in ons Christenen, zoo we, daar niet op merkende en daar niet meê rekenende, gemakshalve onze theorie en onze praktijk zeer onvromelijk bepalen laten door de heerschende opinie of door het gangbare recht." (Het sociale vraagstuk en de Christelijke religie, blz. 37.)

Hierop heeft ook Professor Dr. D. Vollenhoven gewezen, toen hij opmerkte, dat we de resultaten van de ongelovige wetenschapsbeoefenaren maar niet klakkeloos kunnen overnemen in "speculatieve constructie, met het gevolg, dat de tegenstanders zich erop kunnen beroemen, ons te hebben rijk gemaakt." Hij verwerpt — terecht — de mogelijkheid van een synthese, een samenvoeging, van neutrale waarheden met andere, Christelijke, of zo ge wilt, hogere waarheden.

Als twee hetzelfde zeggen, is het nog niet hetzelfde. Dat geldt ook in de kring der wetenschap, ook als een neutrale en een Christelijke wetenschapsbeoefenaar "logica" zeggen, of zelfs maar "hond" of "dier". Heel terecht laat Prof. Vollenhoven dan vertroostend en bemoedigend hierop volgen (en dit is voor mij een ideaal van Christelijke wetenschap): "Maar wie voorzichtig voortwerkt, altijd maar bij het licht van Gods Woord onderzoekend wat z'n Schepper heeft gemaakt, die vindt op den duur meer dan wie dit licht versmaadden, en kan straks wellicht dien anderen tot zegen zijn."

De Christelijke wetenschap komt verder dan de autonome en ten diepste afvallige wetenschap van het menselijk denken in de "neutrale" wetenschap. De schepping laat zich niet "neutraal" behandelen.

Wat dit nu betekent in de concrete werkelijkheid?

Op deze vraag gaf Prof. Dr. Calvin Seerveld een geestig antwoord in zijn toespraak voor Trinity Christian College op 12 Sept. van het afgelopen jaar. Hij zei,

(Vervolg op pag. 2)

VAARWEL VEERE....

Dit beeld is sinds 7 April j.l. niet meer te zien tengevolge van de sluiting van het Veerse-Gat: Arnemuidense vissersschepen rond de Campveerse toren. De schepen die hun oude thuishaven verliezen, krijgen nieuw "onderdak" in de haven van Colijnsplaat.

Nieuwe ontwikkeling rond de Atlantische Oceaan

De brug over de Atlantische Oceaan is er! Er is n.l. een conventie getekend, die de naam draagt van OESO (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling). Het doel van de OESO is: bevordering van de economie en de werkgelegenheid, stijging van de welvaart, gezonde economische ontwikkeling tussen de leden en de niet-leden, uitbreiding van de wereldhandel.

Met de oprichting van de OESO loopt de werkzaamheid van OEES, de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking, ten einde. Aangezien thans ook de Ver. Staten en Canada tot de organisatie zijn toegetreden, kan men spreken van een brug over de Atlantische Oceaan. Amerika en West-Europa zijn thans met elkaar verbonden door gemeenschappelijke economische doeleinden. In de OESO bezitten Europa en Amerika een orgaan waar men op het hoogste niveau contact en overleg met elkaar kan onderhouden. In de Ministerraad van de OESO bezit men een instelling die beslissingen kan nemen en aanbevelingen doen. De opzet van de OESO klinkt aantrekkelijk, veel zal echter afhangen van de geest, waarin de nieuwe organisatie gaat werken. Uiterlijk 30 September 1961 zal de OESO in werking treden en van dat tijdstip af zijn de Ver. Staten en Canada veel sterker bij de economische ontwikkeling in Europa betrokken dan dit in de OEES het geval was. Sommige kringen vragen zich echter af hoe de Amerikaanse leden van de OESO zich in de harde praktijk zullen gedragen als deze landen eens moeilijkheden met hun betalingsbalans krijgen. De vraag is dan, of de kleine landen van de organisatie wel goed beschut zijn tegen mogelijke beschermende economische maatregelen van de grote leden van de OESO.

Elk streven naar een grotere economische samenwerking is echter toe te juichen en daarom is de oprichting van de OESO een belangrijke economische stap voor de hoog-ontwikkelde landen rond de Atlantische Oceaan.

Mogelijk kan de OESO ook als contactorgaan nuttig zijn tussen de twee tegenover elkaar staande economische blokken van de Euromarkt (EEG) en de EFTA. Commissies van deze beide organisaties nemen n.l. ook deel aan de werkzaamheden van de OESO.

10 JAAR NEW ORLEANS C.A.

Een kleine redactionele noot is bij dit artikel op zijn plaats. Het was 12 Dec. 1960 dat Rev. Wristers tien jaar gewerkt heeft als predikant voor zeevarenden. Wij zouden hem daarbij van harte willen gelukwensen. Wij beseffen dat dit rijkelijk laat is. Maar ter excuus mogen we aanvoeren, dat we het zelf niet eerder wisten dan toen het artikel op onze tafel kwam.

Rev. Wristers bekleed een heel aparte positie. Hij heeft in New Orleans geen problemen van te volle kerken, zelfs niet van kerkbouw. Maar daar is zijn werk niet minder belangrijk om. Misschien voelt hij zich wel eens eenzaam op zijn post, maar wie zal zeggen voor hoeveel eenzame zeelieden Rev. Wristers het middel is geweest om God te vinden of te hervinden.

Wij wensen Rev. Wristers Gods zegen toe in zijn belangrijk werk, dat — meer dan hij wellicht weet — de waardering heeft van zeer velen, ook in Canada.

Red. C.C.

Het schip, dat op 12 December 1950 de haven van New Orleans binnenstoomde en ons met ons gezin aan land zette, was 10 jaar later op dezelfde datum, nl. 12 December 1960 weer in de haven en markeerde door haar verschijnen een arbeids-decade in de Geestelijke Verzorging van de opvarenden ter Koopvaardij. 10 jaar arbeid namens de Gereformeerde Kerken in den vreemde.

Wij moesten daarvoor een oceaan overvaren.

Niet alleen in letterlijke zin.

Er is een kloof tussen de wal en de varende mens aan boord. Ook tussen hem en de Kerk. En deze afstand is meer dan die van het subjectief gevoelen, een wederkerige vervreemding als van mensen, die in verschillende werelden leven. Zij is ook objectief aanwezig. Toen er voor een boekje, geschreven ten behoeve van zeevarenden een uitgever gezocht werd, was tegen een eventuele uitgave ervan een herhaald gehoord bezwaar: "Wij kunnen de zeelieden niet bereiken." Niet alleen uitgevers ontbreekt het aan een benaderings-apparaat, elke gemeenschap aan de wal bevindt zich in een moeilijk parket, als zij de zeelieden zoekt.

Massaal bijv. zijn ze nooit te grijpen. De door zeevarenden bewoonde wereld is onderverdeeld in duizend en één 'woonwijken', die onderling honderden, en dikwijls duizenden kilometers van elkaar verwijderd zijn. Ligt zo'n woonwijk toevallig in een haven, dan nog maken de werkzaamheden aan boord het meestal onmogelijk een groter aantal dan zeg vijf of tien van hen bij elkaar te brengen. De een is op wacht, de ander slaapt, een derde de wal op, enz.

Ook individueel is de man maar moeilijk te treffen. Neem bijv. een varend lid van onze kerken. Een paar weken per jaar is hij thuis, als hij dan tenminste niet op vacantie gaat. De overige maanden van het jaar is hij op dit of dat schip, dat hier- of daarheen vaart, en in een haven nu eens aan deze dan aan die kade gevonden wordt; vandaag, of morgen of misschien pas volgende week.

Als sterren in de cosmische ruimte hebben **zeevarenden hun** eigen banen en slechts zeer preciese afstelling en doelbewuste individuele gerichtheid biedt kans hen hier of daar in de grote wereld, die zij bevaren, te treffen. Ruimte-vaart echter brengt problemen mede en één ervan was de boven aangestipte vaart over de oceaan.

Daarmee begon het tien jaar geleden.

Sindsdien leven we hier a.h.w. op een ruimte-station. Kerkelijk en maatschappelijk hangen we als in de lucht. Terwijl de ons uitzendende kerken een kwart van de wereldbol zich hiervandaan bevinden, behoren wij ook niet tot de kerken hier. Vreemdeling-ingezetene is onze officiële status. Een soort paying guest, gastvrij ontvangen, maar op eigen kosten, d.i. bevoorraad uit de lage landen aan de zee.

Strategisch is ons platform in New Orleans wèl gelegen.

De Nederlandse lijnvaart is hier goed vertegenwoordigd. Van New Orleans uit kan men alle werelddelen, Australië uitgezonderd, bezeilen. Vaste scheepvaartlijnen onderhouden met hun schepen verbinding met de meeste zeehavens ter wereld en wat men over de bewoonbaarheid en actuele bewoning van andere ruimte-lichamen moge denken, aan het feit, dat deze schepen bewoond worden, behoeven we niet te twijfelen. We ontmoeten de bewoners ervan dagelijks en liggen om zo te zeggen hier midden in de baan, die zij op hun tochten, zelfs rond de wereld, voortdurend beschrijven.

Onze post is om zo te zeggen een van de schakels tussen de aarde (de wal) en de onmetelijke ruimte (de wereldzee); een soort brug over de kloof, die beide scheidt, zonder welke wat levend contact met de zeevarenden voor de kerk niet goed denkbaar is. Als de kerken zich hiervan nog meer bewust gaan worden, zal het mogelijk zijn, meer van zulke stations in nog meer havens in te richten, vanwaaruit zij door middel van

haar organen haar individuele zorg de zeevarenden ten goede doen komen.

In dit verband zijn we daarom o.a. de laatste jaren ook bezig, in de buurt van de pas geopende St. Laurens Waterweg een dergelijk station te krijgen, nu niet gesuppleerd van Nederland uit, maar door kerken op Amerikaanse bodem. Er zijn daar door de openlegging van het diep in gelegen binnenland voor oceaanschepen nieuwe havens aan het opkomen. Enkele honderdtallen van allerlei nationaliteit vertonen per jaar reeds hun vlaggen in steden als Chicago, enz. en de verwachting is, dat de vaart steeds meer zal toenemen, zodat ook hier een trefpunt komt, waar kerk en zeeman elkaar kunnen ontmoeten. De afstand tussen station en basis behoeft nu niet zo groot te zijn daar een menigte van kerken zich in de havens bevinden; gaan deze hun kansen en taken zien dan kan voor de zeevarenden van een zegen gesproken worden. Hier nadert hun baan die der aarde wel zeer dichtbij. De brug naar hen, al moet die wel geslagen, hoeft niet zo lang te zijn.

Van een plafond in de ruimte naar een ster in haar baan is nog een hele sprong. Wij zijn er dan ook niet mee klaar hier te zijn; we moeten nog over de valreep.

Ruw genomen hebben we deze jaren een 4000 van zulke verbindingsbruggen herhaaldelijk beklommen en vonden daarmee dan telkens toegang tot de verblijfplaats van 30 tot 60 bewoners. Met ons droegen we wat we uit Nederland een goede lectuur kregen en losten het in hutten en messrooms, in gang, kombuis en aan dek. Het is dan dat het zoeken begint. Men weet van te voren meestal niet, wien men en of men het treffen zal. Scheepsbezoek is een eigenaardige bezigheid. Soms kan men een halve dag op een schip doorbrengen, soms is het al met een uur weer afgelopen omdat de situatie er is als in een fabriek op hoogspanning. We kunnen iemand voorbij lopen, die we graag hadden ontmoet en in een hut iets verder op een half uur verdoen, niet verder komend dan tot een praatje. Maar soms wordt dat praatje in eens tot een gesprek en heeft men het gevoel, dat een baan werkelijk gekruist wordt. Uit de handdruk bij het afscheid leest men dan het gehalte van de ontmoeting af.

Naast het individueel treffen is er het spreken 'in het openbaar'.

Een 'dienst' kan je het niet noemen; daarvoor is het te weinig liturgisch, te veel geïmproviseerd en los van vorm. Gerekend kan worden op een gemiddelde van 10—20% van de bezetting van een schip. Sinds we zes jaar geleden hiermee begonnen, hielden we een 300 van zulke samenkomsten met in totaal 2700 aanwezigen. Een eenvoudige rekensom bevestigt wat we hierboven schreven over de kleine groeperingsmogelijkheden in de zeevaart.

Hoewel we met deze samenkomsten en ook langs andere wegen een bescheiden plaats in de scheepsgemeenschappen als zodanig zoeken, blijft toch de arbeid der geestelijke verzorging veelszins hoofdzakelijk individueel. Ook hierin, dat ze altijd slechts schip voor schip tot stand kan komen.

De wereld der zeevarenden onttrekt zich aan elke groots opgezette actie ter beïnvloeding van welke zijde ook. Elk licht valt hier als door prisma's in vele kleuren uiteen. Dit heeft ook zijn goede zijde. Zo blijven de verbindingswegen tussen de continenten en volken open en vrij bijv. van invloeden, die hen zouden kunnen blokkeren. Maar de terugslag hiervan op de arbeid der kerk betekent, dat zij, wil zij het zeevarend volk met het evangelie bereiken, dit slechts kan doen door altijd maar weer, jaar in jaar uit, schip op, schip af te gaan, en hut voor hut te bezoeken en man voor man aan te spreken. D.w.z. door trouw volgehouden bezoek, hetzij per station in de ruimte, hetzij door gebruik te maken van de kansen, dat de man thuis is, of per schriftelijk contact. Langs deze weg is het mogelijk, — hoewel de zeeman nooit bijzonder 'kerks' zal worden, — behoudend en winnend op zee bezig te zijn en zelf een zegen weg te dragen; de zegen van de ruimte en van de frisse zeewind, die, zilt als hij is, op eventuele bedorven lucht in ons kerkelijk samenzijn zuiverend kan inwerken.

10 jaar New Orleans c.a.

Het is goed er even bij te blijven stilstaan en dankbaar terug te zien op een ondernemen onzer kerken, dat met een soort ruimtevaart vergeleken, een eigen antwoord geeft op de vraag aan de kerk: Hoe vaart ge?

J. Wristers,
Pred. Koopvaardij.

CHRISTELIJKE WETENSCHAP

(Vervolg van pag. 1)

dat de scheikunde-professor niet elke keer dat hij natriumchloride zou oplossen in water zou beweren: "Zie je, het lost op door Gods voorzienigheid", dat de wiskunde-professor niet op elke les zou doceren: "2 en 2 is vier op deze Christelijke school," en dat de dierkunde-professor niet zou aankondigen: "Vandaag gaan we een paar Christelijke kikvorsen opensnijden". Wie dat verwacht, heeft al een caricatuur van de Christelijke wetenschap gemaakt. Maar elk uur van onderwijs, volgens Dr. Seerveld, zal beheerst worden door het belijden: "This is our Father's world . . . we are here for Jesus' sake . . . come, Holy Spirit, with all your quickening powers . . ."

Men gaat, volgens Dr. Seerveld, op Trinity college uit van een Reformed Christian philosophy of education".

Wetenschap is niet meer het werk van een enkeling alleen. U weet, dat een professor vandaag een man is die een heleboel of iets weet van een heel klein onderdeel van dat grote veld van wetenschap, dat onoverzichtelijk is geworden. Daarom komt het er nu ook zo op aan, dat wetenschappelijk werk door een groep van geleerden gezamenlijk in eendracht van belijden wordt verricht. Een "Credo" (geloofsbelijdenis) voor de wetenschap is onmisbaar geworden. Hoe zuiverder dit Credo geformuleerd wordt en hoe meer de professoren en de studenten dit credo van ganser harte belijden, des te rijper en rijker zullen de vruchten en resultaten van de Christelijke wetenschap zijn, des te groter zal de zegen zijn die door een instelling gewijd aan deze Christelijke wetenschap wordt verspreid.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

ON YOUR WAY

THE SPURIOUS CHARMER

"So Absalom stole the loyalty of the men of Israel."
2 Sam. 15 : 6b.

Absalom, King David's third son and heir to the throne, was a very handsome chap. No girl could fail to fall in love with him. And not only was he handsome, but also charming in his manners. He was an excellent host, an ingenuous, amiable conversationalist, a first class, witty entertainer, a good, sympathetic friend to every Tom, Dick and Harry.

Behind this lovable appearance, however, an evil heart was hidden. The heir to the throne was not what he seemed to be! Deep down in his heart the fellow was so ambitious that he had but one desire: to become king as soon as possible —, even sooner. Instead of having at least the decency to await his father's death, he was all the time busy trying to make himself popular with the people. Suggesting that his father was not much of a judge, he used to flabbergast every worried plaintiff with honeyed friendliness and abundant sympathy so as to make him feel no justice was ever to be obtained in the country unless Absalom himself became king.

What a crook His Royal Highness was! His charming, sociable attitude was nothing but a masquerade hiding a cunning thief. He "stole the loyalty of the men of Israel". And nobody knew. Fascinated, the people thought to themselves: "For He is a jolly good fellow —, and so say all of us!"

* *

Just how much sincerity is there in **your** charming behaviour? Do you **really** love the people? Are you **really** an attractive man, a loving wife, a caring mother, an obedient lad, a nice girl, a dutiful minister, a self-denying, affectionate friend? Or does it all happen to be a masquarade? What is **behind** that friendly smile of yours? What is **behind** your compassionate look, your palatable attitude? Is real christianity behind it? Or an ambitious, well-camouflaged desire to make a name for yourself, to be **popular**, to steal the crown?

If it is real christianity —, all right! Blessed are they who are friendly and helpful, for theirs is the kingdom of heaven —, be they handsome or ugly!

If, however, your attractiveness is after all nothing but a well-masked effort to build your own little kingdom and to get hold of the crown, then I can only say to you: "You cunning thief! Do you not realize **whose** crown you are trying to steal? David's. That is to say, Christ's!"

Christianity, using piously the forms of christianity to rob the King of the loyalty of His people, is not christianity. It is a cheat. Humbug. Nobody sees through it? God does.

B. Boelens.

De betekenis van het Calvinist Cadet Corps

Om de betekenis van het Calvinist Cadet Corps te verstaan, moeten we U wel heel in het kort iets meedelen over de organisatie en werkwijze van het Corps en zijn clubs.

De clubs worden ondergebracht in **councils** en deze vormen samen een **congress**, waaruit een besturend lichaam wordt verkozen. In de club zelf doorlopen de jongens verschillende rangen, van **recruit** kunnen ze opklimmen tot **pathfinder** en zo tot **builder** en eindelijk tot de hoogste onderscheiding nl. die van **guide**. Ze dragen een uniform met een embleem van drie C's die in een kruisvorm gearrangeerd zijn, zo wordt een direct verband gelegd tussen het **Calvinist Cadet Corps** en **the Cross of Christ**. Het beheersende motief van de beweging is "Living for Jesus". Rev. J. Hasper schrijft daaromtrent: "Meer dan vijfduizend jongens hebben dit motief aanvaard als **hun** motief. Het is de taak van het Calvinist Cadet Corps door middel van zijn programma dit motto scherp in het brandpunt te plaatsen voor toepassing in de concrete beslissingen van het alledaagse leven en om de jongens duidelijke **richtlijnen** te geven voor het Christelijke leven." De eigen hymn van de jongens brengt deze gedachte als volgt onder woorden:

Living for Jesus a life that is true,
Striving to please Him in all that I do,
Yielding allegiance, glad hearted and free,
This is the pathway of blessing for me.

In overeenstemming met deze hymn is ook de "pledge", de gelofte, die in elke vergadering herhaald wordt en aldus luidt:

"Thankful to Jehovah, for His gifts to me, I pledge myself to be ready to serve God, my parents, my country, my church, my neighbour and my Corps."

Naar aanleiding van deze hymn, dit motto en deze gelofte hoor ik al nuchtere ouders de vraag stellen, of dit alles niet wat te hoog gegrepen is. En dit gevaar ligt er in de beweging ook ontegenzeggelijk. Het kan, indien de leiding niet actief en positief is, uitlopen op een Brave-Hendrikken-gedoe, waarbij de duivel met de duivel wordt uitgebannen en een geest wordt aangekweekt, die we soms in de padvinderij ontmoeten. Maar hiertegenover staat dat onze jongeren (en misschien ook wel vele ouderen) behoefte hebben aan een zeer duidelijke concretisering van de wet en dat, wie goed leest, er geen moeite mee zal hebben hier te ontdekken dat de wet fungeert in het leven der dankbaarheid. We worden wel eens zo bang van het spreekwoord dat ons leerde dat de weg naar de hel met goede voornemens geplaveid is, dat we vergeten dat die goede voornemens op de weg naar de hemel in ieder geval het plaveisel vormen. Zonder goede voornemens kan men nog wel verloren gaan, maar niet behouden worden.

In overeenstemming hiermede is de Cadet Code, die de jongens inprent: **a Cadet must be reverent, obedient, compassionate, consecrated, trustworthy, pure grateful, loyal, industrious and cheerful.**

Op dit punt zal de leiding ook weer gelegenheid hebben het verband tussen geloof en liefde duidelijk in het licht te stellen en dat het feit, dat ook de allerheiligste maar een klein beginsel van de volmaaktheid bezit niet wegneemt, dat we naar zulk een volmaaktheid reeds jong moeten beginnen te streven.

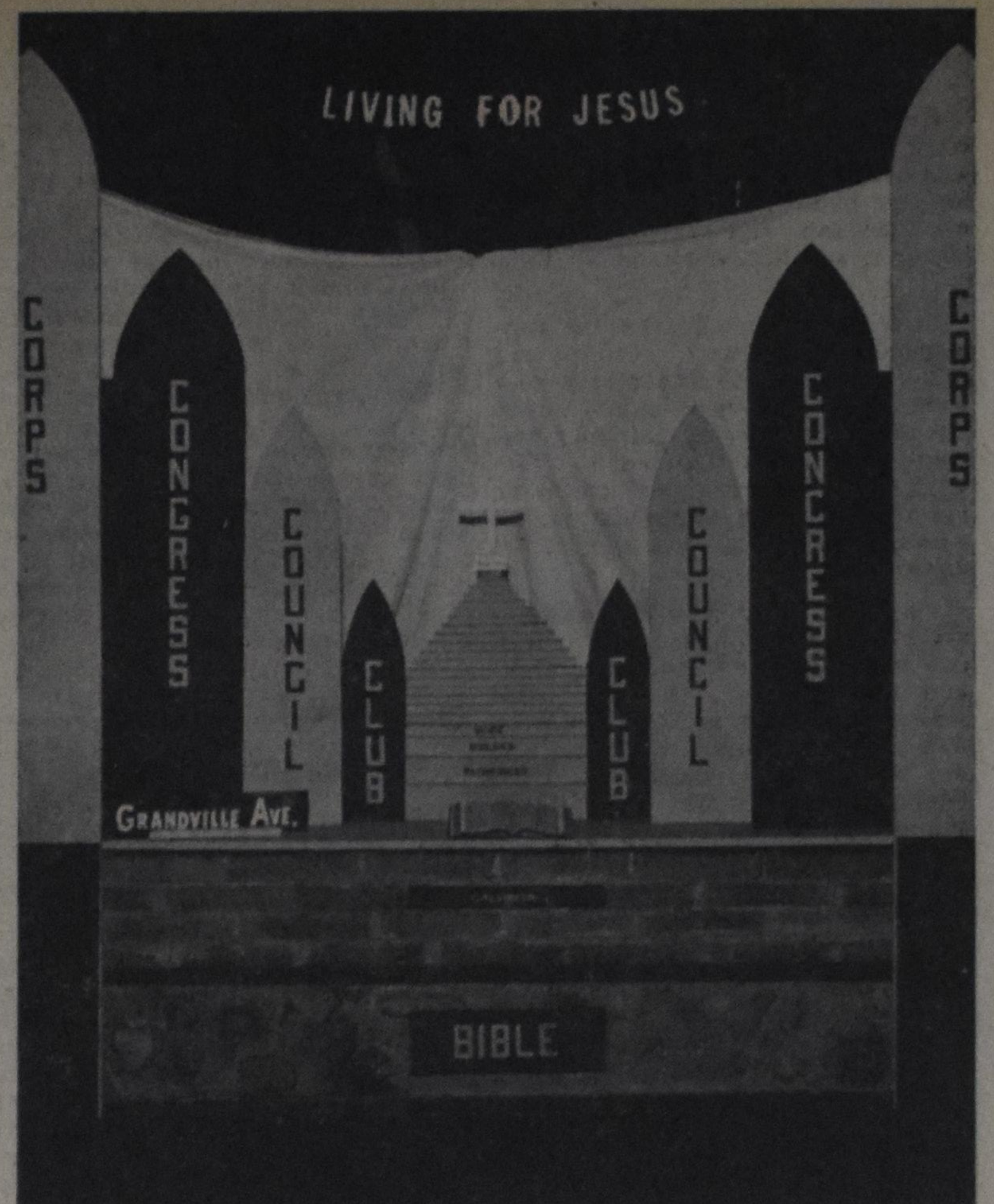
Het Calvinist Cadet Corps beperkt zich daarom ook niet tot inleidingen met bespreking, maar probeert de jongens op allerlei wijze aan het werk te zetten, zoals handenarbeid, eerste hulp bij ongelukken, hulpdiensten voor het kerkelijk leven en de zendingsarbeid der kerk, ontdekkingstochten, kamperen, de omgang met de nationale vlag en allerlei spelen en groepsactiviteiten.

In dit verband mag ik misschien de critische opmerking maken, dat het heel jammer is dat in het **Guidebook** een hele sectie voorkomt over de vlag van de U.S.A., maar met geen woord gerept wordt over de Canadese vlag, al hebben we daar dan ook een probleem mee. Het internationale karakter van de beweging brengt ook zijn verantwoordelijkheid met zich mede. De Canadese councils zullen er daarom goed aan doen zich hierop met name te bezinnen en er bij het congres op aan te dringen, dat dit in een nieuwe druk van het **Guidebook** worde veranderd.

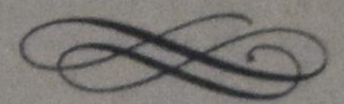
Het is hier ook de plaats om mee te delen, dat de Calvinettes, waarvan ik eerder melding gemaakt heb, als de organisatie voor de meisjes,. niet vaart onder de vlag van het Calvinist Cadet Corps, maar een onderdeel vormt van de Young Calvinist Federation.

Uit het bovenstaande zal de betekenis van de beweging U nader duidelijk zijn geworden. We willen in een volgend artikel gaarne iets zeggen over de plaats die de Cadet Club in het geheel van het geordende kerkelijke leven kan en dient in te nemen.

R. Kooistra.

Hoe het Calvinist Cadet Corps in elkaar zit

The amazing story behind those INVENTIONS

by Arie Verdun P.Eng.

Inventions are as old as the human race. Man's power to invent and innovate is one of the most striking differences between man and animal. One may marvel at some animals' extremely clever way of obtaining food or escaping danger, but at the root of the animal's behaviour is *instinct*. It is only man whom God endowed with the talent of *imagination*, the masterly use of which characterizes the true inventor. Yet, with flimsy excuses, most of us disqualify ourselves too often when it comes to working with this miraculous talent.

If our great-great-grandparents could watch us as we go through an ordinary day's routine, they would, feel out of place and ill at ease. They would not know how to flush a toilet. They would consider the telephone a magic box. Jet airplanes would frighten them more than a pre-historic monster scare us. Correctly they would consider this modern world of ours a world of wonders 4).

Nearly everything we use in our daily lives is a marvel of invention or discovery. Yet we tend to take these *things* for granted 7). Sometimes some of us count the modern conveniences of our homes among our blessings, but who is really amazed time and again at the performance of his car and the automated equipment in his home

Even worse, we tend nowadays to take the *flow of inventions* for granted. We have been made to believe that in the grey past it was the gifted individual, the genius who, if he was lucky, somehow succeeded in leading the way to progress. We have been told that today no single experimenter can hope to accomplish such outstanding feats as inventing an electric motor or a rocket; but that nevertheless the stream of inventions will never **dry up. That is why, we** believe, there are several governmental and industrial Research Laboratories. Somewhere a need is felt, and this need is channelled to the right section. There, we assume, the work is allocated a team of scientists in orderly fashion. In due course the solution for the problem emerges and now the engineer comes along to give the product the proper shape and additional desirable properties. Finally, the manufacturer goes ahead and the sales organization is waiting to market the product. In Dutch we could say: 'U vraagt, wij draaien'.

But worst of all we consequently do *not* take for granted the fact that *anybody* can be *an inventor* 5). We are absolutely sure that we have progressed past the point where a common man could conceivably invent such a machine as James Watt's 'fire-engine', even if he were a clever repairman of organs and other music instruments. Our neighbour, whom we know as an ordinary citizen could never be expected to improve such an old product as corrugated paper used for making boxes 9), or to invent light sources that are more economical than our present fluorescent lamps. This, we know with absolute certainty, is the prerogative of our research directors and their staffs, who already have spend the best years of their lives doing exactly that.

In a series of articles we intend to acquaint ourselves with the amazing story behind several inventions. We still probe the thoughts and hopes of inventors and learn about disillusions and successes. We will visit backyard huts and Research Laboratories, listen to experienced counselors and pretend to peek in a company report submitted by its 'New Products and Processes Committee' 1). We hope to get an idea of how inventions are born and why 'invention is really a systematic form of criticism' 6). We will question some of the procedures for obtaining innovations and improvements in even our greatest industries. We will look for reasons as to why inventors are often ridiculed, why they find so many doors closed, and why so many of our Canadian Patents are going abroad 8).

Above all, we will try to challenge our young people to use their Godgiven brains, putting that most remarkable of all their talents, imagination, to work 5).

We may not fully understand how our brain works, how new ideas come, gradually or in a flash, but as a human being each one of us has been given the talent of imagination. Most of us, unfortunately, do not *know* how to use this talent. Even worse, many of us are *afraid* to use it ('Master, I knew . . .; so I was afraid and I went and hid your talent in the ground', Matthew 25:25). Some of us received five talents, others two; but the big difference is not in how many talents we received, it is in *how* we use them 2). ('Less than in the sum total of their abilities men differ in the degree to which they use them' 3). In spite of popular belief, most of the great inventions were not the results of delegated efforts in Research Laboratories, but rather of dedicated efforts by common men, continuously focussing on solving one particular problem, applying the formula: Success = 99% perspiration + 1% inspiration.

(To be continued)

BIBLIOGRAPHY
BOOKS, REPORTS AND BOOKLETS

1. *A.M.A.: Developing a Product Strategy (Report No. 39)*
2. *Employee Relations, Inc.: Eliminate the Negative Our Search for Personal Security*
3. *Crawford H. Greenewalt: The Uncommon Man*
4. *Elizabeth R. Montgomery: The Story behind Great Inventions*
5. *Alex Osborn: Applied Imagination*
6. *Robert F. Yates:* 3100 *Needed Inventions*
7. *Ds. Sikkens: Het Wonder*

PERIODICALS

8. *The Financial Post (Several issues* 1961)
9. *Fortune (February* 1961)
10. *Business Week (January* 7, 1959)

ENCYCLOPEDIAS

11. *E.N.S.I.E., deel IX, bldz.* 471 — 656
12. *Encyclopaedia Brittannica.*

P.S. Who borrowed my copy of *'Het Wonder'*? *A. V.*

De Verjaardag

Het timmer-, metsel- en verfwerk in het basement van de kerk was bijna voltooid. Als werklozenbrigade hadden we een mooi stukje werk gedaan. Met bescheiden trots bezagen we het werk onder handen.

Stuk voor stuk bleven de timmermannen nu weg: de een had een klusje hier, de ander had weer werk daar. Op het laatst waren alleen de timmerman-pianist Chris Oudland en ik overgebleven. Terwijl Chris praatte en zong en piano speelde en ongevraagde adviezéen verstrekte, maakte ik het karwei af.

Op een van de laatste middagen zei Chris 's middags om drie uur, dat het tijd werd om te vertrekken. 's Morgens hadden onze jongens Katrien en mij naar de Oudlands gebracht. Katrien was de lang genode gast van Gees Oudland. Gees was een stuk jonger, maar de dames kwamen uit hetzelfde dorp in Holland, en een merkwaardig feit als dit levert vele uren gespreksstof aan de leden van het "zwakke" geslacht.

Nu geviel het die dag, dat Ronald Oudland zijn negende verjaardag vierde. Dies was er feestvreugde. Dit nu was de reden, waarom Chris en ik 's middags al vroeg ophielden met het werk. We moesten zoon Ronald met zijn vrienden van de Christelijke school halen om ze te vervoeren naar de feestzaal ten huize van de Oudlands. Het was ongeveer een half uur rijden dwars door de stad. We arriveerden goed op tijd in de Dodge van Chris. We zagen de school uitgaan. De voordeuren vlogen open alsof er een enorme spanning op had gestaan, en de Christelijke jeugd kwam al schreeuwend en snaterend naar buiten rennen. Ik vroeg me af, hoe het komt, dat de jeugd altijd haast heeft. Ik zag niemand langzaam lopen!

Daar verscheen de jarige, omstuwd door een vriendenschaar. Op het gezicht van zijn vader en de Dodge sprintte hij voorwaarts, achtervolgd door een juichende massa. — Hi, dad, hi, Mr. Dof, hijgde hij, toen hij zich in de auto liet rollen. Daarna stapten zijn vrienden in. Dit deden zij al schreeuwend, gebarend en stompend.

— Wat is dat? brulde Chris boven het lawaai uit, — ik dacht, dat je drie jongens zou meenemen.... Zoonlief brulde terug, dat hij vele vrienden had, die allemaal mede wensten te werken aan de feestelijkheden. Intussen vond ieder de nodige ruimte in de auto, die bijna door de veren ging. De chauffeur zat tegen de deur aangekneld en had moeite met het sturen, omdat hij er schuin tegenover zat. Zelf kon ik nauwelijks ademen. Een schooltas drukte in mijn buik, en toen ik die wilde verwijderen, prikte ik mijn duim aan een schrijfpen. Tussen de chauffeur en mij in hing de jarige, die zijn vader trots toeschreeuwde, dat er twaalf makkers in de auto waren opgestapeld. De meesten hunner hadden cadeautjes bij zich, die ze beschermend hoog boven hun hoofden hielden, waar nog de meeste ruimte was.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Zo reden we naar de woning van Oudland. Horen en zien verging ons, en dat was de reden waarom wij de sirene niet hoorden, de gillende sirene van de politie-auto, die ons voorbijstoof met een dreigend rood draailicht en ons tot stoppen dwong. Een barse diender kwam dreigend op ons af en stelde de bekende politie-vraag, die ondanks zijn bekendheid dikwerf zo moeilijk te beantwoorden is: — Wat moet dat? Ook wij bleven het antwoord schuldig. Dit scheen de vertegenwoordiger der wet niet te bevredigen, want met een stekende blik in zijn ogen verklaarde hij, dat ieder mens met een gezond verstand wel wist, dat dit niet kon en mocht. Nog steeds begrepen wij de agent niet. Chris, die geen baas in het Engels is, deed een poging om uiteen te zetten, dat hij niet te hard reed en dat zijn rijbewijs in orde was.

De politieman lachte, doch niet uit vrolijkheid. Schamper begon hij de inzittenden van de wagen te tellen, terwijl de jeugd ademloos toeluisterde. Men hing aan zijn lippen. — Dertien plus twee is vijftien, sprak hij vervolgens somber. Enkele van de jeugdige passagiers verklaarden, dat dit juist was, terwijl anderen begonnen te lachen van louter blijdschap omdat de diender zo knap was. Ook dit trof geen waardering aan bij de gezagsdrager.

Hij begon met hoon en verachting in zijn stem uiteen te zetten, dat het aan alle lieden met een gezond verstand (gezond verstand scheen nogal indruk op hem te maken, want hij kwam er steeds op terug) bekend was, dat je geen schoolkinderen in groot aantal mocht vervoeren in een particulier vehiekel, dat je om zulks te doen, een speciale vergunning en een speciaal vehiekel moest hebben, en aangezien de chauffeur noch het één, noch het ander bezat, kon ieder mens met een gezond verstand begrijpen, dat hier een bekeuring moest vallen.

Met een plechtig gebaar viste hij een boekje uit zijn binnenzak en met een welbehagen likte hij aan een potlood.

Op het kritieke moment nam de jeugd de leiding in handen. In koor begon men te pleiten bij de politieman, om dit nu niet te doen, aangezien Ronald jarig was en men op weg was naar het feestterrein, en dat het verder nooit gebeurde, dat zij op deze wijze getransporteerd werden.

— Stilte, riep de arm der wet, die zich niet concentreren kon. Dit verzoek werd niet ingewilligd; integendeel, de jongelui schakelden over op een sterke geluidsvolume. Een van hen merkte op, dat de agent wel een deel van de passagiers kon overnemen in zijn car, waarop de hele bende de man begon te smeken om een "ride in the cruiser".

Verwilderd zag de arme man het gezelschap aan. Hij zei iets, dat niemand verstond. In koor bleef men bedelen om een "ride". Toen deed hij iets, dat "ieder mens met een gezond verstand" in zijn omstandigheden gedaan zou hebben: Hij nam de vlucht. Met een woeste blik zei hij nog iets, dat we niet konden verstaan, doch dat waarschijnlijk geen liefdesverklaring was, en daarop sprong hij in de politie-auto en suisde weg met gierende banden.

Ook wij zetten de tocht voort. We merkten dat het enthousiasme onder de jeugd door het incident zeer was toegenomen. Zelf voelden we ons steeds benauwder worden, vooral omdat de raampjes niet open mochten, daar een van de grootste boefjes bronchitis had. Eindelijk, eindelijk waren we er.

Met een indianengehuil stortten de scholieren zich uit de Dodge en met een stormloop ging het op de voordeur af, waarin Katrien en Gees verschenen om het gezelschap te verwelkomen. Bijtijds zagen ze het gevaar, gelukkig! Beide dames maakten een grote sprong naar buiten, daardoor op het nippertje de machtige vloedgolf ontwijkend.

De Oudlands hebben nogal een groot huis. Dat was een gelukkige omstandigheid, want de feestgangers hadden wel ruimte nodig. Ze wilden allen tegelijk de cadeautjes wel zien, hetgeen tot misverstanden en onenigheden leidde.

Eindelijk slaagde moeder Gees erin, om de schare duidelijk te maken, dat een koele drank met cake geserveerd zou worden, indien men slechts ging zitten. Aan deze voorwaarden voldeed men graag. Daar kwamen de flesjes met "pop" op tafel. Er waren allerlei soorten, hetgeen de uitdeling uiterst gecompliceerd maakte. Zo bleken er negen liefhebbers te zijn voor de twee aanwezige flesjes root beer. Hierdoor dreigden enige gevechten onder de feestgenoten. De verjaardagscake met negen brandende kaarsjes bracht evenwel de gewenste afleiding. Hij werd voor de jarige Ronald geplaatst, die de kaarsjes in één keer moest uitblazen, waarop hij een wens mocht uitspreken.

Deze wens werd echter nooit vernomen, omdat een der gasten stiekem een kers van de cake wilde snoepen en in deze poging deerlijk zijn vingertoppen brandde tot grote vreugde van het publiek. Doch het slachtoffer zelf begon luid te schreien.

— Nu moeten jullie eerst es zingen, sprak de moeder van het feestvarken, toen ieder in het bezit was van een flesje en cake. Vader Oudland, die, gelijk we weten, gaarne zingt, zette in:

— Happy birthday to you....

Dit werd nochtans niet overgenomen door de jeugd. Men had meer aandacht voor de koele dronk dan voor de jarige vriend. Derhalve begon men in koor het lijflied van alle Canadese dronkaards te zingen, dat overgezet zijnde luidt:

— Wat ben ik droog, wat ben ik droog....

Ontzet vroegen we ons als ouderen af, waar de Christelijke schooljeugd dit toch vandaan haalde!

Een der zangers sloeg de maat met zijn Pepsi Cola, daarbij zijn duim als kurk gebruikend. Toen hij er genoeg van had, zette hij de open fles neer, waarop de Pepsi tegen het plafond aanspoot en als een milde regen weer nederkwam. Dit vond men verbazend geestig en meerderen maakten zich op, om een dergelijk plengoffer te brengen. Slechts met vereende krachten konden pa en ma Oudland de jongens er toe brengen van dit voornemen af te zien.

Na zich verzadigd te hebben, ging men zich wijden aan de spelen. Ook dit vermocht men niet in stilte te doen. Spoedig zag ieder er verhit en verwilderd uit, de ouderen incluis. Doch behoudens enige kleinigheden als het vallen van de trap en het onzacht struikelen over een deurmat gebeurde er niet veel bijzonders. Men amuseerde zich voortreffelijk.

Slechts tegen het einde van de feestelijke vergadering vond er nog een incident plaats. De hoofdpersonen in dat jongensdrama waren de bronchitispatient (voortaan aangeduid als Br.p.) en de jongste spruit van onze herder en leraar (Ds.z.).

Br.p. en Ds.z. wilden zich gelijktijdig vermaken met het enige straalvliegtuig, dat Ronald rijk was. Dit liep uit op een hevig conflict. Men begon elkander uit te schelden, bij welke bezigheid ook Br.p. tegen de verwachting in geen gebrek aan adem bleek te hebben.

Ds.z. vond dat Br.p. een gemeen ventje was. Mr.p. daarentegen verklaarde, dat Ds.z. niets waard was als het op spierwerk aankwam en dat men, indien men zulks verlangde, hem zo maar tegen de grond kon blazen.

Ds.z. dreigde alles aan zijn vader te zullen meedelen, die er dan ongetwijfeld wel een preek over zou houden, die niemand kon tegenspreken, waarop Br.p. de scherpe uitspraak deed, dat alle dominees van de wereld hem nog niet bang konden maken, en dat men de vader van Ds.z. ook maar zo tegen de grond kon blazen. Die was ook al niets waard.

Hierop vlogen de twee elkaar letterlijk in de haren, dapper aangemoedigd door hun leeftijdgenoten. Toen jarige Ronald zag, dat Br.p. een pluk rood haar van Ds.z. in zijn hand hield als een kostbaar trophee en in de adempauzes verwoed aan zijn onderlip zoog, die bloedde, achtte hij het zijn gastherenplicht om in te grijpen, weshalve hij zich in het strijdgewoel stortte. Hij slaagde er niet goed in er heelhuids weer uit te komen en werd deerlijk betrokken in de vijandelijkheden. Thans besloten de toeschouwers er maar een eind aan te maken met het gevolg dat zij ook klappen te incasseren kregen. Tenslotte was de ganse feestvierende schare in het gevecht gewikkeld en slechts met de grootste moeite slaagden Chris en ik er in om de kluwen van armen, benen en lijven te ontwarren. Sommige strijders lachten, doch anderen weenden. De jarige ontving van zijn moeder een natte doek, om zijn oog mee te betten, dat behoorlijk aan het zwellen was.

Een paar minuten later zaten allen broederlijk aan de icecream en waren alle grieven vergeten.

Spoedig waren nu de feestelijkheden geëindigd. Er klonken claxons in de straat en vaders kwamen aangereden om hun zonen op te halen.

Toen de laatste gast was verdwenen, keek de jubilaris ons glunder aan met één oog — het andere zat nu dicht en was blauw — en zei: — Dat was me nog eens een party! En vader Chris vertelde me later, dat Ronald 's avonds bij het naar bed gaan de Here hartelijk had gedankt voor de fijne dag.

Toen de deur dichtsloeg achter de laatste feestganger, liet moeder Gees zich amechtig op een stoel vallen en zei alleen maar:

— Pfffff.....

Het klonk als een fietsband, die leegliep....

Arie.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Lichtjes en Weerlichtjes

VERNIEUWING

Ziezo, de schoonmaak is voorbij! We lopen met een tevreden gezicht door onze frisse kamers. Trekken een kastdeur open en laten onze blikken glijden over de vernieuwde kastrandjes.

En we besluiten voor de zoveelste keer: "Nú zal ik het bijhouden, zó moet het blijven!" Ach ja, die schoonmaak! Ze blijkt toch ieder voorjaar weer nodig te zijn.

Als de zon hoger komt en het gevlekte behang beschijnt, verlangen we naar vernieuwing. De ene buurvrouw heeft een nieuwe traploper gekocht, omdat de oude levensgevaarlijk werd voor de kinderen. De andere laat trots haar geverfd keukentje zien met nieuwe groengeblokte valletjes en gordijntjes.

Sally Suidema zit nieuwe vitrages te naaien. Ze hebben dit jaar een gevoelige uitgave gehad, want hun furniture is opgeknapt. Tja, ze hadden het eigenlijk niet eens in de gaten gehad dat het zó nodig was. Toen de reparateur het geval bekeek, vermaande hij hoofdschuddend: Madam, het is hier al net als overal. Waarom bent u niet een paar jaar eerder bij me gekomen! Dan had het mij minder werk en u minder geld gekost. Ziet u dan niet dat alle veren verzakt zijn en de poten helemaal los zitten?"

Ja, toen zag Sally het ook wel! Maar hoe gáát dat? Dat gaat zo héél ongemerkt!

Tien jaar hadden ze er tegenaan gekeken. Och, ze had wel gemerkt, als ze zich 's avonds met een zucht in de stoel liet vallen, dat ze wel eens iets naar links uitzakte. En tijdens het stoffen zag ze soms plots hoe kaal de zittingen werden. En de donkere kleur? Ook dáár waren ze aan gewend geraakt en ze zagen niet hoe lelijk het geworden was op de duur.

Maar wilt u wel geloven, toen de vernieuwde stoelen weer in de kamer stonden te prijken met hun lichte moderne overjasjes, dat Jack en Sally elkaar beduusd aankeken en zeiden: "Wat is de kamer nu opéén véél lichter en zonniger, hé?"

"Ja zeg, en snap jij nou dat we ons afgelopen winter er nog zo behaaglijk in hebben gevoeld?"

"Nee, we hadden het véél eerder moeten doen!!"

Zó ging het bij de Suidema's en zó ging het bij vele anderen, zoals ze later hoorden.

— — — — — — — — —

Maar de story gaat nog verder...

Diezelfde week kregen Sally en Jack de gelegenheid om naar een feest te gaan. Het feit dat ze "samen" gingen was voor Sally zó iets heerlijks, dat ze gewoonweg naast Jack liep te dansen van plezier.

Door de kleine kinderen was dat dat laatste tijd zó weinig meer voorgekomen, dat ze het gevoel kreeg verloofd of pas getrouwd te zijn. Toen — vlak bij het feestgebouw — gebeurde het: Jack liet haar hand los en schoot een zijstraatje in naar een sigarettenautomaat. "Ga jij maar vast dóór, Sal, even sigaretten kopen, ik kom zo!"

Langzaam liep ze door, alléén! Ze was niet meer verloofd, maar tien jaar getrouwd.

Voor ze haar mantel in de garderobe had afgegeven, was Jack er al weer.

Maar Sally kon die avond niet echt meer genieten, dit hele kleine druppeltje liet opeens de emmer overlopen....

— — — — — — — — —

's Avonds in bed lag ze er nog steeds over te piekeren en kon het niet laten er met Jack over te beginnen. En tóch zag ze er zo tegenop. Zou hij haar wel begrijpen en het niet dwaze overgevoeligheid vinden? Maar ze waagde het er op.

"Zeg Jack!" zei ze zacht tegen zijn rug.

"Jaaaa," klonk het slaperig van de andere kant.

"Ik voel me de laatste tijd lang niet meer ze gelukkig als vroeger!"

Even was het stil. Toen draaide Jack zich met een ruk om en was klaar wakker: "Wat zeg je me nou? En je zei verleden week nog dat we zo gelukkig waren!"

"Ja, zó erg is het ook weer niet, maar toch ben je niet meer tegen me als vroeger en is ons huwelijk niet zoals het zijn kan."

"Maar ik ben me van niets bewust Sal, ik dacht dat alles goed was tussen ons; ik houd zelfs véél méér van je dan toen we pas getrouwd waren, ik zou je niet meer kunnen missen...."

"Nee, dat kun je je schrijfmachine en tekentafel ook niet," viel zijn vrouw hem wreed in de rede, "maar als je dan zoveel van me houdt, waarom merk ik er dan zo weinig van? Waarom wordt in gezelschap van een nichtje of vriendin wèl het hekje galant opengehouden, maar met Sally alléén schijnt dat niet meer nodig te zijn. De visite wordt wèl in haar jas gehesen, maar vrouwlief moet zich zelf maar redden. En dan: waarom praten we de laatste jaren niet meer van hart tot hart. Jij bepraat met anderen hun geestelijke moeilijkheden, dacht je dat ik die niet had? Of moet ik daarmee naar een vreemde? Toen we pas getrouwd waren hebben we samen gebeden, nu doen we dat nooit meer."

Jack gaat er eens bij overeind zitten en Sally hóórt hem in het donker achter zijn oor krabben, als hij zegt: "Je hebt nog gelijk ook! Ik heb daar nooit zo bij stil gestaan. Ik dacht dat alles goed was. Maar, vrouwtje, ik heb óók mijn speldeprikken hoor! Want jij bent óók niet altijd zo'n lieverdje voor mij. Je lijkt zo nu en dan wel een blazende kat die haar nageltjes uitslaat. Maar hoe is dat dan allemaal zo gekomen en wanneer?"

Ze kwamen tot de conclusie dat het begonnen was toen de kinderen vlug na elkaar kwamen. De drukte, de zorgen, het weinig meer samen zijn. Zij werd helemaal door de huishoudelijke beslommeringen en de kinderen in beslag genomen en hij door de drukke kerkkring en vergaderingen. Zo waren ze door de jaren heen een beetje langs elkaar gaan leven.

"Zeg Sally, ik moet opeens aan onze stoelen denken."

"Onze stoelen?? Wat hebben die er nu mee te maken!"

"Ja, zie je, daar hebben we óók 10 jaar tussen geleefd zonder dat we in de gaten hadden, hóe lelijk ze werden en hoe het binnenwerk finaal kapot ging. Dat ging óók ongemerkt, weet je wel, net als met ons!"

"Nu heb jij gelijk, Jack, maar zullen we onszelf eens nazien? Ik geloof dat er héél wat te repareren valt!"

Maar Jack schudt zijn hoofd: "Dat kunnen we niet alleen af, daar hebben we Hulp bij nodig. Zullen we die metéén samen vragen? Want misschien is die nalatigheid de gróótste oorzaak geweest."

Vóór Sally inslaapt denkt ze nog: Dit hadden we een paar jaar eerder moeten doen! Maar — nú zullen we het bijhouden! Zó moet het blijven!"

— — — — — — — — —

Ach ja, die "Schoonmaak!"
....Ze blijkt tóch iedere keer wéér nodig te zijn!

Joop Stroom.

The Secret

I met God in the morning
when the day was at its best,
and His Presence came like sunrise,
like a glory in my breast.

All day long His Presence lingered,
All day long He stayed with me,
And we sailed in perfect calmness
O'er a very troubled sea.

Other ships were blown and battered,
Other ships were sore distressed,
But the winds that seemed to drive them,
Brought to us a peace and rest.

Then I thought of other mornings,
With a keen remorse of mind,
When I too had loosed the moorings,
With the presence left behind.

So, I think I know the secret,
Learned from many a troubled way:
You must seek God in the morning
If you want Him through the day!

R. S. C.

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(2)

Men kon dan ook met de beste wil van de wereld niets vinden om op Jan aan te merken. Zijn leraren waren tevreden over hem en met precies voldoende cijfers ging hij van klas tot klas en zijn diploma's aanvaardde hij als het loon voor een behoorlijk verrichte taak. En zoals de leraren op de school was de dominee tevreden over hem op de catechisatie. De fundamentele kennis van het Woord Gods borg hij rustig in zijn hersens op, naast zijn algebra en zijn Frans en toen zijn vader en de dominee hem op zijn 19e jaar vroegen of het zijn begeerte was in al de geboden Gods gehoorzaam te wandelen en als een goed krijgsknecht van Jezus Christus vromelijk te strijden tegen de zonde, de duivel en zijn ganse rijk, heeft hij ja gezegd en het diploma van christen te zijn, zonder veel schokken in zijn gemoedsrust, aanvaard.

Als er dus in die spoorwegcoupé iemand is die naar Jan zit te gluren en bij zichzelf denkt: wat zou dat er voor eentje zijn, hij ziet er zo netjes en zo burgerlijk uit, maar je moet niet op een mens z'n gezicht afgaan, dan kan men tegen hem zeggen: Doe dat in dit geval maar gerust en zoek geen gecompliceerde dingen waar ze niet zijn. Dit is Jan van Loon op weg naar zijn nieuwe woonplaats, naar zijn zelfstandig bestaan. Het speldje van de jongelingsvereniging op de revers van zijn jas deelt hem ten overvloede nog in naar geloofsovertuiging, zodat de glurende reiziger verder geen moeilijkheden met hem behoeft te hebben.

Maar 't is toch wel een vreemd geval, dat dat meisje, dat daar nu tegenover hem zit, hem vroeger in zijn mollige beentjes heeft geknepen, terwijl ze thans niet de minste belangstelling voor hem aan de dag legt, maar door de korte voile, in enen door, de nacht inkijkt en in de gedachten die ongecontroleerd door haar hoofd wirwarren zoals men dat heeft op een treinreis in de avond, in een volle coupé.

Dat meisje is dan Mies Hibma. Jan had het moeten weten. Maar hij weet het niet en dat is aan de ene kant maar gelukkig ook. Want er zouden al dadelijk veel verklaringen nodig zijn geweest en het is maar beter dat Jan eerst zijdelings de waarheid aan de weet komt. Zijn eigen leven is tot nog toe veilig en beschut geweest van buiten, en van binnenuit deden zich geen complicaties voor. Ja, hoor eens hier, hij is brave hendrik niet, maar het ligt toch in zijn aard om in de rails te blijven en er was ook weinig reden om daarneven te gaan.

We horen straks nog wel wat meer van hem als de schutting rond hem is weggehaald en hij niet langer aan de steunpaal is gebonden, maar zelf de wind moet verdragen en dan de wind, die over de vlakte recht op hem aan komt.

Het meisje dat tegenover hem zit en dat enig risieo wilde aanvaarden om hem in zijn benen te knijpen en hem te knuffelen is weer anders opgegroeid. Op haar magere bonenstaken heeft ze een sierlijke kuit gekregen en de leden van haar plankerig lijfje zijn zich gaan vullen naar een schone bloei, maar ze heeft van haar jeugd af een hongerig zieltje gehad en dat is in de magerte gebleven en heeft geleden door een schriele wind.

Jan zal daar straks wel van horen als hij in de stad komt, want dat is een vreemd geval met Mies, dat zij het ouderlijk huis de rug heeft toegekeerd en in dezelfde stad, waarin haar ouders wonen, onderdak heeft gezocht in een pension. Er is indertjid heel wat over gefluisterd, maar de wereld is er niet van vergaan en de mensen hebben zich er al heel gauw bij neergelegd, nadat ze hadden vastgesteld, dat er zowel van de zijde van de vader als van de dochter wel wat gehaperd zal hebben.

Dat was dan ook inderdaad het geval.

Mies is ook op de H. B. S. geweest, een meisje met twee lange blonde vlechten, versierd met grote strikken op de rug en sproeten in het gezicht. Zij heeft de sproeten nog overgehouden. De zomer roept ze elke keer fel te voorschijn, voornamelijk in de buurt van haar neus, maar zij zijn de enige herinnering aan haar meisjesgezicht. Toen ze lange vlechten had, was ze helpster op de Zondagsschool van de kreupele juffrouw De Jong, die ze reeds vanaf de schoolbanken met een bijzondere liefde was toegedaan. Ze bleef nog een poosje op de Zondagsschool toen zij haar haar als radio-knoppen over haar oren droeg. Toen de vluchten waren afgeknipt, draaide zij de Zondagsschool de rug toe. Er bestond evenwel geen verband tussen deze twee dingen. De samenvoeging heeft alleen waarde als tijdsbepaling.

Toen ze op de Zondagsschool was had Mies een aandoenlijke zorg voor jonge zieltjes en voor haar eigen jonge zieltje het meest. Maar ze hield van de Heiland van de Zondagsschoolplaatjes, de Heiland met Zijn goed en schoon gezicht, zoals Hij voor de schaapjes liep. Dat was dus in orde. Met de vlechten was zij vaders grote meid en haar vader rook naar goede sigaren. Hij ging altijd keurig gekleed en zijn persoon was van gewicht. Zij wist zijn feilen nog niet en dacht niet dat ze bestonden.

De reuk van goede sigaren aan iemands keurige kleren, zijn zitten in de ouderlingenbank, zijn opbrengen van de dominee, zijn krachtig lezen van het Woord op de voorlezersplaats in de kerk, kunnen hem in de ogen van kleine meisjes onaantastbaar verheven maken, vooral als die kleine meisjes zo'n aandoenlijke zorg hebben voor jonge zieltjes en voor hun eigen jonge zieltje het meest. Het is misschien het lot van zo verheven vaders, dat zij op een gegeven moment naar beneden beginnen te glijden.

'Zo heeft Mies' vader bijvoorbeeld op een middag een knetterende vloek gezegd en haar moeder zei: 'Denk toch om het kind.' Hibma zwol op tot berstens toe om geen tweede vloek te zeggen. Het gelukte hem en hij barstte niet. Zoveel dacht hij aan het kind, maar het was te laat. Ja, dat is simpel, maar het is het moment geweest, waarop Mies' Heiland van de plaatjes begon te verdwijnen in de mist. Hebt u de angst gezien in Mies' ogen toen ze dat vloeken hoorde en hebt u gezien hoe haar ogen daarna donkerden werden met een schuw lichtje onderin? Hebt u de plof gehoord, waarmee dat grote lichaam van Hibma van zijn voetstuk is gevallen? Natuurlijk niet! Er was niets veranderd. Mies ging naar boven, haar huiswerk maken. Ze legde de penhouder in haar hand en kneep haar vuist er om dicht. Ze zat met grote ogen naar buiten te kijken. Ze deed de vingers open en kneep haar vuist weer dicht. Open en dicht. En een gans complex van verduwde teleurstellingen en weggeprate veronderstellingen is in dat moment tegen haar opgestaan en het heeft haar door de volgende jaren heen niet meer losgelaten, totdat het haar schijnbaar overwonnen had.

Het was de eerste diepe steek in haar hart, dat open en bloot lag en instinctmatig is dat hart zich toen gaan pantseren. Langzaam aan. Toen het gepantserd was had het al vele littekens.

Het kon ook zo niet doorgaan met de liefde voor de Herder van de schaapjes.

(Wordt vervolgd.)

REPORT CARDS

by J. W. F. Uitvlugt, B.A.,Ed.

Do you know what percent of the children who start in Grade 9 will continue studying until they get a degree from a College or University? Statistics for Ontario show that it is about 4%. Try to imagine what this means.

If you are a teacher in Grade One, and you have a class of about 25 (which is "too many") you may try to discover which ONE will be the ONE that goes through University. It's not very likely that you will find him; it might not be the one you think will do it.

There will be one other who will get so far as to start University, but will not carry through to get a degree. There will also be two or three who get through grade 13 and "plan to go to University" but they are not going in — for a number of reasons. There will be about three who complete 5 years High School with an Honour Diploma; two who "just pass" and two or three who flunk.

What about the others? They "drop out" at various stages: 5 at the end of grade 9, 5 or 6 at the end of grade 10, 3 or 4 at the end of grade 11, 2 or 3 at the end of grade 12.

I hope that all our parents will give very serious attention to these figures. They reveal some very important things. And what they tell should cause us to take action.

For one thing, the leaders in the Roman Catholic Church have known this for many years already, and they are doing something about it. They know that 4% getting University Degrees become the **leading citizens!** What do they do about it? First they seek them out very early — this can be done. They not only seek out those who probably **will**, but they also try to discover any others who **can**. In other words, they try to raise that 4% to 5 or to 6 or to 7%. And then they make sure that all those who can become leaders, will become leaders. Lesson 1 for us is: That we give more help and encouragement to our bright youngsters so that more of them may become leading citizens. It may be that my son or daughter has not received from God the kind of intelligence that is needed to go successfully through University and become a good Christian doctor, lawyer, minister, teacher, engineer, but that should not stop me from helping my neighbour's boy or girl, who has the needed gifts but not the wherewithal, to get through to the top.

We are so desperately eager to get recognition here in our new homeland. We want to be counted, we want to be seen and heard. We want to have influence in matters of government. We want to have good Calvinists in Parliament, in the Seats of the Mighty. All right. But the only way to get them there is by preparing them for such positions. If we make first-class citizens of our boys and girls, they will, in due time, receive the recognition they deserve.

Do not think, however, that the only way to have "influence" in matters of government is by having some of our people in the provincial, or federal parliaments. The really influential positions are closer to home; in the local Councils and Board. Yes, it is closer still, it is in the Home, in the Neighbourhood, in the Community, in the various professional and business associations. Not with the thunder of great orations but by the still small voice of the Spirit can they give real leadership. Canada's need is for GOOD CHRISTIANS in all the professions, in industry, in commerce, in the trades, on the farms. That, I am sure, is the peculiar task God has given us to perform in this, His land. That is why He provides us with the means to establish our own Schools. Now, are we using those "means" to finance our Schools? Or are we spending a great deal of those means on luxuries and comforts for ourselves? Do we think that $ 200 or 3 or 4 hundred dollars a year for "education" for one of our youngsters is the very limit, a painful sacrifice, and really, somebody else should pay it for us, and then we turn around and spend 3 or 4 or 5 hundred dollars for a TV set, or 6 or 7 or 8 hundred dollars extra for a "better" car, or other such things?

Well, what has this to do with Report Cards? More than you think. In fact "everything".

As parents we have the desire to see our children get to the best or highest positions they can attain. I warn you not to misinterpret this "best or highest." As a Calvinistic Communion we should strive together to see that all our boys and girls receive the guidance, instruction, training, education, that each needs to attain to the full development of their God-given potentials.

We are a Covenant conscious people. We know what we are and what we ought to be. Too many among us are not Covenant conscientious. We do not act according to our knowledge; we do not practise what we preach and profess.

We must know what we are heading for in the Education we give. And then we must know in which direction our sons and daughters should be prepared for their place in this Human Society. And when we know these things, then it begins to make sense that parents receive information as to the progress their children are making. Then we can begin to think and to talk about REPORTING and REPORTCARDS.

Education is a many-splendoured thing. Our present mass-production system of education — to keep the cost low — is a far cry of what EDUCATION can and should be. Think of those figures I gave you. Think of the many different ROADS on which our children are led to their maturity. Then you will understand how impossible it is to try to make "standard" report cards giving information on how each child is progressing on his specific road, at his best possible speed.

I will try to finish this Report on Reporting in the next article.

De Canada Council

(Can. Scene) — De Canada Council werd gevormd tengevolge van een wet, die op 28 Maart 1957 door het Parlement aangenomen werd, "om de kunsten, de geestes- en sociale wetenschappen in Canana te bevorderen." Successierechten op de grote nalatenschappen van twee vooraanstaande zakenmensen in de Maritimes, Sir James Dunn en Isaac W. Killam, verschaften een onverwachte som van $100,000,000, die de vorige eerste minister Louis St. Laurent meteen opzij zette om de Canada Council op te richten. De federale regering vormde voor dit doel twee fondsen, elk van $50,000,000. Eén er van is een fonds voor begaafde personen, waarvan de jaarlijkse rente, die $2,850,000 bedraagt, gebruikt wordt om elk jaar studie- en reistoelagen aan jonge kunstenaars op velerlei gebieden te verstrekken, en om tournée's van vele Canadese organisatie's te helpen bekostigen, zoals ballet-, toneel- en operagezelschappen, als ook symphonie-orkesten.

Het andere, oorspronkelijke fonds van $50,000,000, gevormd door de Canada Council, is bekend als het University Capital Grants Funds, dat uitbetaald zal worden in de loop van een aantal jaren, waarschijnlijk vijf a tien. Het wordt gebruikt om aanvullende subsidie's te verlenen aan universiteiten voor bouwprogramma's in verband met de kunsten, de geestes- en sociale wetenschappen.

De Council bestaat uit een voorzitter, Dr. Claude T. Bissell, president van de Universiteit van Toronto, en vice-voorzitter, Very Rev. G. H. Levesque, professor aan de Laval University, en 19 andere leden, benoemd voor een termijn van drie tot vier jaren. Leden en bestuur komen tenminste driemaal per jaar in Ottawa bijeen.

Zoals men kan zien, is het werk, dat door de Canada Council gedaan wordt, veel-omvattend. Sedert de oprichting in 1957 heeft zij hulp verleend aan groepen en individuele personen in verband met alle mogelijke dingen, van het behoud van verdwijnende totempalen van Indianen aan de Westkust tot het onderzoek naar plaatsnamen in Newfoundland als "Joe Batt's Arm".

Hi Neighbours!

In one of the latest editions of Maclean's magazine an article was printed about Young Canadians. Don't be misled by the word "young", if you haven't read the lengthy discourse (1). Not the preteens or teenagers are meant, but the success the young people have achieved in a variety of fields is quite amazing, even if their ages range from 21—35. They have reached the top, one might say, as model, politician, medical biophysicist, sculptor, business administrator, conductor of Montreal Symphony Orchestra, ballerina, lawyer who gives many hours free of charge to people who can't afford a lawyer, reformers, actor-producers, and others. In their own way they all contribute something to this world whether by way of knowledge, culture or worldly entertainment.

But occasionally one reads of other young people who try to become a success in their chosen careers, but many of them are financially not able or blessed with inheriting a soft job from their father, so they work hard at making their future secure. These are highschool students of whom I heard some time ago. Most of these young people have an eye on the business world and wish to become experts in this field in the future.

Fourteen years ago an organization was started, called: Junior Achievement Incorporated. At the head of this group are firms producing items ranging from hamburger presses to repellents (2) for dogs. The group has grown in these 14 years until last year they counted 75,000 teenagers taking part and 1,000 firms which help the project along in the U.S.A. and in Canada.

The purpose of this enterprise is to give the young people valuable experience in the business world. They learn first hand the secrets of production, advertising and salesmanship. Each sponsoring firm sends three advisers for each miniature company which the young people establish. These advisers are first given a thorough course of training, as individuals and as a group, by one of the executives (2) of the Junior Achievements Incorporated before they are assigned to guide the young people.

An executive board of students is appointed by the advisers and most of them become involved in every phase of the company's operation, from making the product to selling it.

At the beginning the student companies are financed by donations of business men in the area but after that the students have a free hand. The companies are organized by the issuing of stock, selling at 50¢ a share, a limit of 5 shares to a customer.

Students work at their business one night a week from October to mid-May when it is liquidated (4) and if there are any profits they are turned over to the stockholders.

Students in four Canadian cities — Vancouver, New Westminster, B.C., Calgary and Windsor, Ont. — choose their own type of business under supervision of an adult advisory committee. Students in many other communities are interested in making similar plans. The first group established in Canada is the Vancouver achievement organization. It was under leadership of Ralph Baker, president of Standard Oil of B.C. It has now 21 companies manned by 320 students. All but one of these firms manufacture items ranging from hamburger presses and telephone pads to seat slats and feed boxes. There is one exception, the Bank of Progress, which provides loans for the other businesses.

Student interest has become so great that in 1959 in Vancouver 180 applicants requesting to take part in Vancouver Student Achievement firms were turned down, because there were not enough firms willing to sponsor the groups.

New Westminster organized its group in 1958, it has 6 companies now in existence with more than 100 students taking part. The main line manufactured by the groups is plaster figurines and planter boxes.

Interest in Junior Achievement activities has been shown in cities like Prince George, Prince Rupert, Trail and Victoria, B.C., where the Junior Chamber of that city is planning to open a branch.

In Windsor, Ont., whose Junior Achievement Association was founded in 1956 by the Junior Chamber of Commerce and about 60 businessmen, a campaign raised $20,000 from business and private donors within a few months. Headquarters for the organization was found in a city-owned building and the city also helped out through a cheap rent. The venture (5) began with 17 miniature companies and last year numbered 20. In 1960 applications were received from 550 students but 150 had to be rejected because of lack of accomodation.

In 1959, 17 of 19 Windsor firms turned in a profit, one broke even and one went bankrupt. Best record for the year was turned in by a group working with the Chrysler Corporation of Canada who manufactured desk sets and was able to make a sale of 100 of them to Ford of Canada who bought them for presentation to long service employees.

The only financial disaster (6) occurred when there was no in-knife-helders which the company knife-holders which the compnay manufactured. One Windsor company produces a hot dog skewer, another one a dog repellent, a preparation sprayed on shrubs to keep dogs away from them. In Calgary 200 businessmen and executives have agreed to donate $19,500 and 15 firms were organized last fall. Light manufacturing of such items as lamps, coasters and lawn furniture is planned. Accounting, banking and publishing firms are also being considered. One group of girls is planning a modelling agency.

Other Canadian cities where establishment of Junior Achievement groups is being considered include Montreal, and four Ontario centres, Toronto, Brantford, Guelph and St. Catharines.

Experience in centres where the student groups have been organized has shown that about 80% of the companies show a profit, 10% break even and 10% show a loss.

This news, supplied by a Canadian Press Staff writer, Stan Adlam, is the result of a survey (7), made by Mr. Adlam. It shows that there is plenty of ambition among our young Canadians, and they will insure a pretty good future for themselves.

Going back to the article in Maclean's magazine regarding our successful young people who have already reached their goal, one statement struck me and even shocked me. This was made by Steward Fisher, 27 years of age, a Jr. partner in his father's established firm who advises many people unable to obtain legal aid. He writes: "When we first moved to Don Mills (a suburb of Toronto, Ont.) the churches began dropping in on us, one by one. They said they were certain we would want to join. I said: Why? What did they do that was any good? They talked about things like Big Brother and halls named after saints. I kept asking what they did for people. I never found out." As a lawyer, he feels he can help people. It made me think very seriously about the possibility that one of our church members had called on Mr. Fisher inviting him to our church. Would he have to feel the same way about us? We do nothing for people? We might look at ourselves and other churches who call themselves Christian and if this statement is directed at you or us, something is certainly wrong. A lawyer can give advice about worldly problems but surely a living-Christ-centred church has even more to offer people: the way out of spiritual problems. That's the basis of all the problems which need solving; Sin. In this regard I have another group of young people in mind. Reading the Banner and Young Calvinist magazines last summer there was quite a bit of publicity given to a movement called "S.W.I.M.", Summer Workshop In Missions. It was a huge success last year, sponsored by the Chr. Ref. Church Board of Home Missions. A request for volunteers was sent out last spring for young people to be actively engaged in evangelism for about 6 weeks during the summer. The response was good and under able supervision the young people were trained first and then sent out to serve in Utah districts. They distributed tracts, visited homes, led bible schools and served in whatever way they could be effective. The movement caught fire. From all parts of the country letters were sent requesting information and instruction, so more S.W.I.M. organizations may be set up. Progress is being made and the information received inspires (8) many more young people to become active in the Lord's work. This latter group, I feel, is doing a job which will please God and surely will be blessed. If any of the young people reading C.C. plan to take part they should feel that we support them with our prayers.

May there be many young Canadians willing to give their time and talent. The satisfaction they will receive from it will be a real reward.

Greetings from
Your Neighbour.

EEN KLEINE HULP

(1) redevoering, voordracht; (2) afstotend, afwering; (3) uitvoerend comité, leider; (4) vereffenen; (5) waagstuk, risico; (6) ramp, catastrophe; (7) onderzoek, overzicht; (8) geinspireerd, bezielen.

De toekomst der immigratie

(Can. Scene) — Aangenomen, dat er een blijvende periode van vrede zal zijn zonder politieke oproeren, waarbij grote aantallen vluchtelingen gemoeid zijn, dan kan de immigratie in Canada in de volgende tien jaren misschien gelijk blijven, maar zal waarschijnlijk niet de voorafgaande tien jaren, van 1950 tot 1960, overtreffen, vertelde Dr. George Davidson, Canada's onderminister van immigratie en voormalig hoofd van de Canadian Welfare Council, de deelnemers aan de immigratieconferentie van de Social Planning Council van Metropolitan Toronto tijdens de jaarlijkse bijeenkomst, die op 25 Maart in Toronto gehouden werd.

Dr. Davidson behandelde het onderwerp "De Toekomst der Immigratie" en de mogelijke rol van de gemeentelijke overheid bij het vooruit opstellen van plannen, hetgeen bij immigratie noodzakelijkerwijs gebeuren moet. "Heeft de gemeente hierbij een rol te spelen?" vroeg Dr. Davidson. Zou het, wanneer er plannen opgesteld worden op gemeentelijk niveau, niet mogelijk zijn om van te voren te schatten, wat b.v. grotere gemeenten als Toronto precies kunnen absorberen, niet alleen met betrekking tot het aantal immigranten, maar ook wat betreft hun vakbekwaamheden en hun groeperingen volgens beroep? Dr. Davidson meende, dat men althans op één of andere manier van het gemeentelijke niveau af zou moeten kunnen onderzoeken, wat afzonderlijke gemeenten van de immigratie willen. Hij wees er op, dat tijdens de immigratiestroom, die we nu pas gehad hebben, van het eind van de Tweede Wereldoorlog af, er van de meer dan twee millioen mensen, die in deze periode toegelaten werden, zich meer dan anderhalf in Ontario hebben gevestigd en de helft daarvan in het gebied van Metropolitan Toronto.

Op de omvang van de toekomstige immigratie zal de snelheid, waarmee dit land zich in de toekomst economisch ontwikkelt en uitbreidt, zeker van invloed zijn, zei Dr. Davidson. Ofschoon voortgaande groei mogelijk is in het volgende tiental jaren, zal deze, uit het oogpunt van de na-oorlogse periode van buitengewone economische expansie gezien, waarschijnlijk betrekkelijk bescheiden zijn. De omvang van de immigratie zal waarschijnlijk ook beïnvloed worden door de concurrentie ten aanzien van immigranten, waarvan niet alleen de agressieve immigratie-politiek van landen als Australië getuigt, maar ook het feit, dat andere Europese landen immigranten aantrekken bij de huidige vlucht, die de Europese economie neemt.

Het is ook mogelijk, zo zei Mr. Davidson nadrukkelijk, dat de immigratie veel selectiever zal worden dan in de afgelopen jaren. Dit land heeft reeds te veel geboren Canadezen, die werkeloos zijn, hoofdzakelijk omdat zij ongeschoold zijn. Om dit probleem niet nog te verergeren is het waarschijnlijk, dat dit land slechts die immigranten zal aanvaarden, die door hun scholing, aanleg en vakbekwaamheid in staat zijn Canada van dienst te zijn.

Diensten, door de gemeentelijke overheid verleend aan immigranten, hebben een steeds grotere verscheidenheid gekregen, verklaarde Mr. Davidson — speciaal in de grote centra, waar zij aan de meer gecompliceerde situatie's, die in de steden ontstaan, aangepast moeten worden. Tot op heden echter zijn al deze hulpverleningen, waartoe men zich verplicht voelt, en diensten ten opzichte van de newcomers, die zich ter plaatse in de gemeenten gevestigd hebben, op touw gezet, *nadat de werkelijke immigratie plaats gevonden had.* Nu rijst de vraag: Is er in de toekomst een mogelijkheid, dat iets van de verantwoordelijke taak om het karakter van Canada's toekomstige immigratie-politiek voor te bereiden uitgevoerd kan worden op het niveau van de gemeentelijke overheid en in het licht van de behoeften, voorkeur en absorptievermogen van immigranten van deze plaatselijke districten?

De eerste "Travelage" tentoonstelling in Toronto

Veel kan er verteld worden van deze tentoonstelling. Daarom is ons verzocht enige nadere bijzonderheden te vermelden.

Denkt U dat U al veel gezien hebt van deze wereld? Dan zult U toch op de Holiday Fair nog veel meer informaties omtrent vele kleine maar bekoorlijke hoekjes van de wereld kunnen vinden. En welk oord het ook is, het is met het tegenwoordige luchtvaartsysteem altijd wel in een paar vlieguren te bereiken. Er wordt zelfs beweerd dat U Europa kunt bereizen voor slechts $5.00 per dag.

Een van de bijzonderheden van de Holiday Fair zal de aanwezigheid van Miss Rosemary Palin zijn ,die op de openingsdag van de tentoonstelling terug zal keren van haar 8-daagse trip rondom de wereld, waarvan ze de eerste dag in Amsterdam doorbracht.

Gedurende haar trip zal ze kleurenfilmen maken en vele vreemde talengeluiden etc. op de tape-recorder proberen vast te leggen, die dan gehoord en gezien zullen worden op Holiday Fair, gepresenteerd door Rosemary zelf.

India House (Toronto) zal een kleurige voorstelling aanbieden van de door inwoners van India gemaakte producten. De Mutual of Omaha Insurance Company zal een officieel ruimtevaart costuum tentoonstellen. Inheemse wevers van Jamaica, Mexicaanse glasblazers en lederbewerkers zullen hun vaardigheid tonen in interessante demonstraties.

Specifieke schotels van over de hele wereld zullen geserveerd worden in het Gourmet Restaurant. Bijdragen van Miami en Florida zijn o.a een rijdende "Seaquarium" en de tentoonstelling van levende tropische vissen en andere zoutwaterdieren.

KLM ROYAL DUTCH AIRLINES EXHIBIT

Deze Exhibit zal bestaan uit een 30 ft. lang decor van een hollands landschap met een molen als het middelpunt. Een overvloed van hyacinthen en tulpen, geimporteerd uit Nederland vlak voor de opening van Holiday Fair, tesamen met een vloer waarop echt groen gras, zal het een fleurig geheel maken. Mr. B. Nierop van de KLM, afdeling Toronto, zal aanwezig zijn om inlichtingen te verstrekken over de verschillende KLM diensten naar Holland en andere landen.

INDIA HOUSE:

Een indrukwekkende reeks van verschillende handwerkproducten welke allen door de dorpsbewoners van India gemaakt zijn, zullen op de Holiday Fair tentoongesteld worden. O.a. verschillende maten van olifanten, uitgekerfd in ebben hout; Shisham houten tafels, prachtig ingelegd met ivoor en paarlemoer en een grote verscheidenheid van gedecoreerde bronzen en koperen producten. Zelfs kraanvogels uit buffelhorens worden er tentoongesteld. De buffels zijn in India huisdieren, en niet alleen bruikbaar voor het werk, maar hun grote hoeveelheid melk is in vele delen van het land een rijke voedselvoorziening. Ook Inheemse meisjes van India gekleed in hun kleurige costumen zullen aanwezig zijn op deze tentoonstelling.

Nog vele andere interessante dingen en specifiek nationale voorwerpen, waar wij niet in details op in kunnen gaan, maken deze tentoonstelling tot een bijzonder geheel.

DE CANADESE K.N.A.C.

Degenen, die in Nederland auto reden, weten van hoe grote waarde de Kon. Nederl. Automobiel Club was. Juist als men in nood is, zijn dergelijke organisaties van onschatbare waarde. Wat de KNAC was in Nederland, zijn de Motor Leagues in Canada. De Ontario Motor League zal daarom op de Holiday Fair aanwezig zijn om publiek nader over haar doel en werkwijze in te lichten.

Indien men de tentoonstelling niet kan bezoeken, kan men de inlichtingen het best verkrijgen door gebruik te maken van de coupon op deze pagina in de advertentie van de Ontario Motor League.

NETHERLANDS EXHIBITION IN HAMILTON

Gedurende de week van 24 - 29 April zal in Hamilton de tweede Nederlandse tentoonstelling gehouden worden. Het duurt maar een week, maar er is heel wat organisatie en voorbereiding aan voorafgegaan.

Degenen, die verleden jaar de tentoonstelling in Hamilton's Forum hebben bezocht, herinneren zich nog wel hoe spontaan de reactie van de zijde der duizenden bezoekers is geweest. Natuurlijk heeft dit aanstekelijk gewerkt op de exposanten. Niet alleen zijn de standhouders van verleden jaar vrijwel allen terug, maar naar wij vernamen, zullen zij de tentoonstelling nog interessanter maken dan die van 1960. Niet alleen zullen verschillende stands vergroot zijn, maar bepaalde nieuwe dingen zullen de aandacht trekken. Zo zal b.v. een Nederlandse aannemer op de tentoonstelling een heel huis bouwen.

De heren van het tentoonstellings-comité hebben zeer drukke weken en maanden achter de rug. Wij weten dat zij verleden jaar veel voldoening hebben gehad van de overweldigende belangstelling die voor hun werk werd getoond.

Dit is maar niet een tentoonstelling zonder meer. In Hamilton's Forum is straks een stukje Nederland te zien, en het wordt in zodanige vorm gepresenteerd, dat ons oude vaderland en onze Nederlandse immigranten hier er de vriendschap en waardering der Canadezen door ontvangen.

Het tentoonstellingscomité komt de eer toe dat zij hiermede een grote bedrage levert aan de versterking van de banden tussen Canada en Nederland.

Ontario Alliance of Christian Schools

The

GENERAL SPRING MEETING

will D.V. be held on

SATURDAY, APRIL 29, 1961,

at 10.00 A.M. in the Second Christian Reformed Church, Albion Rd., WESTON, Ont.

Ontario Alliance of Christian Schools
Belangrijke Vergadering op 29 April a.s.

De tijd nadert dat de Ontario Alliance of Christian Schools haar voorjaarsvergadering gaat houden. Afgevaardigden van schoolbesturen uit heel de provincie Ontario worden daar verwacht. We hebben de laatste jaren vergaderingen, die goed bezocht worden. En dat is geen wonder. Immers zaken die ons Christelijk onderwijs in Ontario aangaan worden daar behandeld .Wij moeten daarin elkaar de helpende hand bieden, hetzij we reeds een Christelijke school hebben of (nog) niet. Ook voor deze vergadering staan weer vele belangrijke punten op de agenda, die inmiddels aan de schoolbesturen is toegezonden. Eén punt wil ik hier met name noemen. Dat is het punt: Educational Secretary. Wat houdt dit in? Wie vorig jaar op de vergadering geweest is weet dat wel. Het bestuur heeft toen uiteengezet dat er dringend behoefte is aan een "vrijgestelde". Een man (of vrouw) die in dienst van de Alliance zijn volle dagtaak kan besteden aan het belang van het Christelijk onderwijs in onze provincie. Straks in September zijn er ongeveer 30 Christelijke scholen in Ontario. Het wordt de hoogste tijd dat er meer coordinatie en cooperatie komt tussen de bestaande scholen. Er moet meer onderling contact zijn door middel van "inspectie". Er moet advies gegeven kunnen worden aangaande leerplan en leerboeken. We moeten immers GOEDE Christelijke scholen hebben? Alleen al hiervoor hebben wij iemand, die ter zake kundig is en die zijn volle aandacht aan deze dingen kan geven.

En daar is meer te noemen! Tot wie moeten schoolbesturen zich richten, die een school willen beginnen? Zij moeten vaak stad en land afreizen om inlichtingen in te winnen. Ook hiervoor missen we een centraal adres. Een persoon die ten alle tijde geconsulteerd kan worden. Zo zijn er verschillende taken op te noemen voor zo'n "vrijgestelde". Ik denk aan het contact met het provinciaal bestuur van Ontario ,het Departement van Onderwijs. Het contact met andere "private" scholen in onze provincie. Het contact met de National Union of Christian Schools, waarvan wij deel uitmaken. Verder de zorg voor de publicatie van "The Christian School Herald". In het laatste of voorlaatste nummer daarvan hebt U misschien gelezen, dat ook Rev. W. VanDijk, die aan de Hamilton Chr. Highschool verbonden is, aandrong op de aanstelling van een "Educational Secretary". En inderdaad ook met het oog op onze Highschool en toekomstige Highschool is zo'n persoon onmisbaar.

Nu, op de vergadering van 29 April zal over de aanstelling van een dergelijk persoon gesproken worden. Het bestuur is nog niet zover, dat het iemand voor deze functie op het oog heeft. Het zal ook niet gemakkelijk zijn er één te vinden. Want het moet haast wel "een varken met vijf poten" zijn. Maar dat is van later zorg. Het bestuur van de Alliance wil aan de vergadering toestemming vragen om in de richting van de aanstelling van een "Educational Secretary" verder te werken. Het geld voor deze nieuwe functie is natuurlijk ook een probleem. Maar waarschijnlijk toch niet onoverkomelijk. Het is de vraag maar of alle schoolbesturen (school of geen school) eraan mee willen werken. Verder is er enige hoop dat de National Union aan onze Alliance hiervoor financiele steun zal willen geven.

Ongetwijfeld is dit een belangrijk punt op de vergadering. Laten zoveel mogelijk schoolbesturen vertegenwoordigd zijn. Tua res agitur. Het gaat om UW zaak.

A. B. C. Hofland, Sarnia.

SCHOOL NEWS

FROM WALLACEBURG, ONT.

In the first week of September, 1961, the Calvin Christian School Society of Wallaceburg, Ont. hopes to open the Christian School, the construction of which is now underway. This then, by the grace of the Lord, is the result of ten years of society activities. Although during the first 8 years of her existence action was limited to saving money for the building, the last two years have witnessed great decisions. In 1959 a plot of ground, three acres in size, was obtained for a very reasonable price. In the beginning of 1960 we found in the architect Nordemann of Denfield, Ont. the expert who designed our schoolbuilding. It contains two classrooms, washrooms, a teachers-, storage- and a janitors room and the hallway, the entire layout being such, that in the future, two classrooms can be added. This plan was approved by the Society, and, in October 1960 contracts and subcontracts were signed. The foundation was poured just before the frost came, so that contractor Van Minnen from Chatham now has progressed so far, that carpenters and bricklayers are ready outside, while plastering inside can begin. The price, complete with hot water heating system, plumbing and electricity, is only $20,000; and yet we have a school to be proud of. Used desks, still in good condition, were bought. Tiles on the floors, in- and outside painting, grading of the lot, parking lot and sidewalks are all on the free-labor list. Truly this is a large undertaking for a small and young immigrant group.

Financial help for the building was needed and came as response to an ad in the church-papers, a response so overwhelming that we were swamped with a fourfold fulfilment of our need. Cheques and letters poured from all over the U.S.

Obtaining teachers posed as a major problem but the Lord solved it for us. Mr. Peter Feddema, a teacher from Strathroy, will be our principal and Miss Alice VanHouten will receive her first taste of teaching, after her study at Calvin.

In His own great way did our heavenly Father care for us during these last two years which were so filled with activity. The Society, Board and Building Committee experienced again and again that He was on our side. Him only are we to thank.

Although we carry with our 55 members a sizeable burden, we continue in faith, knowing that the Lord will not let us come out ashamed. The work started by earlier generations some eigthy years ago and which has under God's blessing grown so tremendously, that this work may expand today in Canada. Each year new schools open up, existing ones expand. The going is often toiling. Resistance from within and without is sometimes more than can be born, but the work of the Lord moves onward. It is therefore, that we truly long for the day that our free christian school will open its doors to the children God entrusted to us. It will be the fulfilment of our heart's desire when our children will be educated in a christian way in all the branches of education, and which christian parent would disagree?

H. Dijkhuis, chairman of the Building Committee, for the Calvin Chr. School Society, Wallaceburg, Ont.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL at Bowmanville, Ont., is happy to announce that 2 of her vacancies have been filled from applications received in response to her ad in C.C. KNOX regrets that she had to disappoint several applicants who may be assured that they will have first consideration whenever new needs arise.

PRESIDENT-DIRECTEUR VAN DE H.A.L. WORDT VOORZITTER VAN DE RAAD VAN COMMISSARISSEN

Mr. W. H. H. van der Vorm, de bekende president-directeur van de Holland Amerika Lijn is als zodanig afgetreden en is thans voorzitter van de raad van commissarissen.

Mr. Van der Vorm heeft een zeer markante cariére gemaakt. Hij is een van die mensen die anderen inspireren kan in het beklimmen van de maatschappelijke ladder.

Hij begon zijn loopbaan in 1919 bij de Rotterdamse Scheepvaart en Steenkool Maatschappij. In de loop der eerste jaren heeft hij posten bezet in London, Glasgow, Montreal en New York, tot hij in 1931 naar Nederland terugkeerde. Van toen aan klom Mr. van der Vorm van de positie van chef accountant tot president-directeur.

Mr. van der Vorm is een van de meest vooraanstaande figuren in de scheepvaartwereld in Nederland. Bovendien is hij commissaris van de Rotterdamse Bank en vice-president van de Algemene Raad van de International Shipping Federation.

Zijn verdiensten zijn eveneens erkend in de onderscheidingen die hem werden toegekend. Mr. van der Vorm is officier in de Oranje Nassau Orde en in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Bovendien is hij onderscheiden door Denemarken en Zweden.

VRAGENLIJST CANADIAN SCENE

In verband met plannen om een nieuwe Engelse cursus voor immigranten te organiseren wordt ons verzocht de onderstaande vragenlijst te publiceren.

Het zou op prijs gesteld worden, indien de lezers de vragenlijst zouden willen beantwoorden. (U hoeft Uw naam niet te vermelden, tenzij U dat wenst.) Als U enige aandacht aan Uw antwoorden wilt besteden, zullen deze belangrijke inlichtingen verstrekken aan "Canadian Scene".

S.v.p. zenden aan het bureau van Calvinist-Contact,
Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

VRAGENLIJST

Luistert U geregeld naar de radio? ....

Kijkt U geregeld naar de televisie? ....

Leest U geregeld een krant? ....

Welke taal wordt er in Uw huis gesproken? ....

Wat is Uw beroep? ....

Leeftijd (ongeveer) van de persoon, die deze vragen beantwoordt .... Geslacht ....

Hebt U wel eens een lescursus in de Engelse taal gevolgd? ....

Wat was (of is) Uw voornaamste moeilijkheid bij het leren van Engels? ....

Zou U belangstelling hebben om te trachten Engels te leren door middel van een televisie-cursus? ....

Welke tijd, overdag of 's avonds, zou voor U en Uw familie het beste zijn voor een televisie-cursus in Engels? ....

In welke maanden van het jaar? ....

Ouder worden en werkgelegenheid

door JOHN KRAAY

Oudere werkers worden tegenwoordig snel aan de kant gezet. De werkgevers willen hen niet meer hebben. De slagzin van deze tijd is: "De toekomst behoort aan de Jeugd!", en men kan de mensen als het ware horen denken: "Oude mensen zijn nergens goed voor."

Deze mening is zo algemeen verspreid, in dit land en in de Verenigde Staten, en heeft zulke schrikbarende afmetingen aangenomen, dat in regeringskringen "het probleem van oudere werkers" een voortdurende bron van debat is.

Werkgevers beperken hun vooroordeel niet alleen tot oudere Canadezen. Vele immigranten die hier in de laatste jaren gekomen zijn, voelen de schadelijke invloed van de populaire gedachte van "oudere werkers zijn onbruikbaar". Ook hebben niet alleen onze werkers van 45 jaar en ouder hiermee te maken; de last wordt door alle werkers gedragen. Dat is dan ook de reden waarom de regering bezorgd is.

Canada, bijvoorbeeld, besteedt jaarlijks een bedrag van 360 miljoen dollar aan steun aan bejaarden, tehuizen en instanties voor hulp aan oudere werkers. In dit bedrag is Werkloosheids Verzekering niet eens meegerekend! Het is dan ook geen wonder dat verhitte gemoederen in de tweede kamer soms het resultaat zijn. Het betekent dat een gemiddeld bedrag van ruim $ 70.— per jaar door ieder werkend persoon opgebracht moet worden in de vorm van belasting alleen al voor dit doel. Hoe prachtig zou het zijn voor alle betrokkenen als dit verlaagd kon worden!

Daar komt nog bij, dat dit probleem ieder jaar verergert. Mr. James P. Mitchell, secretaris van arbeid in 1955, zei dat in 1975 de helft van de Amerikaanse bevolking over 45 jaar oud zal zijn.

"Tenzij er iets gedaan wordt, om hen werk te geven," vervolgde hij, **"zal de helft van onze volwassen bevolking gedoemd zijn een economisch overbodig leven te leiden."**

Zonder werk voelen oudere mensen zich overbodig.

Zonder werk zijn zij een economische rem voor het land en moeten zij gesteund worden door hen die wel werken.

De argumenten van de werkgevers.

Waarom zeggen de werkgevers dat zij oudere werkers niet kunnen gebruiken?

Een uitgave van "Monthly Labour Review" in 1959 geeft de volgende redenen waarom de werkgevers ervan terugschrikken om oudere werkers aan te nemen:

1. Hun werkwijze is ouderwets. Oudere werkers werken volgens methoden die 15 of 20 jaar geleden wel goed waren, maar nu hopeloos verouderd zijn.

2. Oudere werkers kunnen niet meer zo snel voort als hun jongere collega's; ze zijn te langzaam. Het vuur is eruit.

3. Jonge mensen kunnen met het laagste loontarief beginnen en zich langzamerhand opwerken. Men kan een man over 45, met een gezin, geen $ 150.— per maand betalen; hij zou hier ten enenmale niet van kunnen leven!

4. Pensioenregelingen laten het niet toe om iemand boven de 45 te verzekeren. De premie zou te hoog worden en dit is volgens de opinie van vele werkgevers onverantwoord.

En al tonen de statistieken aan dat menige reden, waarmee de werkgever zijn positie verdedigt, niet juist is, schrikken zij er toch voor terug om oudere werkers aan te nemen.

Deze houding van de werkgevers is verkeerd. Zij schijnen dit probleem te eenzijdig te bezien. Veel werkgevers vergeten, dat als men 45 jaar oud of ouder is, men ervaring heeft, men zeer waarschijnlijk in het vak doorkneed is. Men kan ook een sterker verantwoordelijkheidsgevoel verwachten, zodat een oudere werker snel en accuraat zal zijn, zoveel dit in zijn vermogen ligt. Oudere mensen willen zich niet overbodig voelen, dus zullen zij trachten nuttig te zijn. Men kan op hen rekenen.

Wij hebben oudere mensen nodig; het land heeft hen nodig.

Ex-President Dwight Eisenhower heeft gezegd: **"Ik ben ervan overtuigd dat de grote meerderheid van onze volwaardige burgers gelukkiger en beter kan leven wanneer zij, zelfs na het bereiken van de pensioenleeftijd, in een productieve werkkring actief blijven. Ook zal de economie van ons land grote voordelen behalen door de wijsheid en ervaring van de oudere burgers die in hun werk actief blijven."**

Mr. Eisenhower kan hier van mee spreken. Hij is zeer zeker niet tweemaal als eerste man van de Verenigde Staten gekozen, omdat men dacht dat hij overbodig of onnodig was!

Dr. Albert Schweitzer is ook geen jongeman meer. Toch eert de wereld hem als een van de meest nuttige mensen op aarde.

Natuurlijk geven wij direct toe, dat dit buitengewone mensen zijn. Maar is het niet kenmerkend dat in industrie, leidende posities, in verantwoordelijke functies, veelal juist oudere personen gevonden worden? En in onze eigen ervaring, zijn het niet de oudere mensen die ons respect afdwingen? De ouderlingen in de kerk, de leidende figuren in de samenleving, de mensen in onze werkkring? Zijn dat niet de mensen naar wie wij gaan om onze moeilijkheden voor te leggen en raad te vragen? Zeker niet omdat zij nergens goed voor zijn!

Natuurlijk niet. Wij hebben hen nodig, net zo goed als zij nodig willen zijn. Wij hebben hun advies, leiding en ervaring nodig, net zoveel als zij dat ons willen geven.

Hoe kan dit probleem opgelost worden?

In New York heeft het stadsbestuur, op aandrang van de "Employment and Guidance Service" onlangs een grote reclame campagne uitgevoerd met de slagzin: "EXPERIENCE, LOYALTY AND SKILL, COME WITH AGE" (Ervaring, Trouw en Vakkundigheid, komen met de leeftijd). Ook verzamelde zij statistieken die bewezen dat oudere werkers minder ongelukken hebben, betere presentielijsten kunnen tonen, en meer nauwgezet werken dan jongeren.

Mr. Len Douse, van het Department of Labour, is van mening dat wanneer de werkwijze van oudere werkers verouderd schijnt te zijn, de werkgevers, met medewerking van de publieke autoriteiten, industrie en vakverenigingen, voldoende her-opleiding beschikbaar behoren te stellen. Ook moet er, volgens hem, een uitgebreid onderzoek ingesteld worden om die werkzaamheden te vinden die door oudere werkers even goed, of zelfs beter kunnen worden verricht dan door een jongere collega. Ook zegt Mr. Douse dat manieren moeten worden gevonden om de moeilijkheden wat betreft de pensioenregelingen of te heffen.

De "Ontario Society on Ageing" geeft de volgende oplossingen in overweging:

1. De bestaande instanties moeten zich meer intensief bezig houden met de her-opleiding van die mensen, die moeilijkheden hebben om werk te vinden, als gevolg van hun "ouderwetse" werkwijze.

2. Algemene ontwikkeling van diensten voor advies aan oudere werkers, zodat iedereen goed advies ontvangt, dat het mogelijk maakt om passend werk te verkrijgen.

3. Ontwikkeling van een pensioenregeling die overgebracht kan worden van werkkring tot werkkring, zonder een enkele soort van uitkeringscrediet te verliezen.

Het is te hopen dat een goede oplossing kan worden gevonden, misschien volgens het programma hierboven voorgesteld, misschien op andere manieren. Maar het is vooral noodzakelijk dat de discriminatie van de werkgevers tegenover de oudere werkers een halt toegeroepen wordt. **Dit is een taak waaraan iedereen aan kan en moet medewerken, door oudere personen te respecteren en anderen aan te sporen hen te respecteren.**

Dit niet alleen om de oudere werker de mogelijkheden aan te bieden die hij graag hebben wil, maar ook omdat het een groot voordeel zou zijn voor de economie van ons land.

Ingezonden:

Een Chr. Farmers Organisatie

Wij hebben enkele gedachten gereleveerd die zijn op te merken in zake bovenstaande titel.

In het jaaroverzicht van de Chr. Soc. Beweging merkt Rev. Habermehl op dat het een gevaar op levert voor de belangen van een Vakbeweging wanneer deze zich al te veel gaat bemoeien met de filosophie. Ik laat deze kwestie verder buiten bespreking, alleen wil ik een conclusie trekken ten opzichte van hetgeen de taak is van een Farmers Organisatie.

Wanneer deze zich alleen zou bezig houden met dingen die liggen in de sector van het levensbeschouwelijke, dan zal het vrij zeker niet gelukken iets duurzaams op te bouwen. Het begrip farmer en farming houdt nu eenmaal nauw verband met grondbewerking, veeteelt, vlees, spek en eieren productie etc.; daar zal een farmers organisatie haar taak hebben te zoeken, natuurlijk onder beding dat deze zaken vallen onder de Goddelijk opdracht van *Bouwen en Bewaren*. Het valt niet te ontkennen dat de stoffelijke waarden hier allereerst komen, zonder daarin ook te beweren dat deze dingen ook de belangrijkste zijn.

Het is ook mogelijk binnen het raam der christelijke vrijheid (een kostelijk goed) een verschil in accent te hebben, dat al naar iemands persoonlijke ligging, of de omstandigheden waaronder hij leeft, verschillend is. Dit verschil kan daarom echter toch een onderlinge samenwerking in een farmers organisatie wel mogelijk maken. Het is nog niet zo'n eenvoudige zaak vast te stellen wat er nu voor een taak ligt als georganiseerde farmers, maar dat zal ook de tijd wel in orde maken wanneer men samen rond de tafel gaat zitten met deze gedachte: "Wij willen onze geestelijke en stoffelijke belangen samen bespreken tot opbouw van het persoonlijke leven van het volksleven en van het leven der Kerk.

Hier ligt een wijd arbeidsveld, en het zal alleen stap voor stap mogelijk zijn in de loop der jaren iets op te bouwen.

In het laatste no. van C.C. wordt het vraagstuk van onze cultuurtaak weer ter sprake gebracht; aangezien deze zaak er een is die niet geldt voor de Sociale beweging van de farmers alleen is de behandeling van deze kwestie op haar plaats op het *gehele* terrein der cultuur activiteit en is *dat* de juiste plaats daarvoor. *Wij* bepalen ons voor de *C.F.O.* dus tot het terrein waar speciaal de farmer belangstelling en interesse heeft.

Naar het mij voorkomt is vooral het vakonderwijs aan de jonge farmers van het grootste belang voor de opbouw van degenen die na ons komen.

Het is mij niet bekend buiten onze eigen omgeving om hoe het met de zaak van de jonge farmers er voor staat, maar ik vrees dat velen het niet verder brengen dan als 13-jarigen de country school te verlaten met een algemene ontwikkeling van ± 7 jaar met onderwijs gegeven door 1 leerkracht met een leerlingenaantal van 10 — 20 leerlingen verdeeld over een leeftijd van 6 — 13 jaar.

In Nederland werden deze schooltjes in onderwijskringen betiteld met de naam van Paedagogische Wangedrochten.

Nu ligt het hier misschien een beetje anders dan in Nederland, maar een opleiding als hier boven kan toch onmogelijk datgene meegeven aan de kinderen wat voldoende kan worden geacht om daarmee het moderne leven rondom ons te verstaan.

In C.C. heeft in de loop van het vorig jaar een artikel gestaan waarin het feit dat de farmer de slechts betaalde groep van de Canadese bevolking is, onder andere werd veroorzaakt door het feit dat de meeste farmers een minderwaardigheidscomplex hebben dat zich uit in een uitdrukking als: *ik ben maar een farmer*, m.a.w. een verworpene der aarde. Hier ligt wel een zekere waarheid in n.l. deze: als je anders niks kunt dan ben je nog goed genoeg voor de farm, of wat eenvoudiger uitgedrukt; dom genoeg om een varken te mesten of een koe te melken.

Of nu een werker in de houtfabriek met een arbeid die er in bestaat een telkens roterende handeling aan een machine te repeteren meer intelligentie vraagt dan een farmer nodig heeft voor een juiste verzorging van zijn bodem, zijn planten, en zijn vee kan buiten beschouwing blijven; omdat hier heel wat factoren een rol spelen, die elk naar eigen smaak en inzicht kan bezien.

Om het wenselijke van een goede vakopleiding voor de jonge farmers te bepleiten wil ik nog eens aanhaken bij wat Mr. Markusse enige weken geleden betoogde als zijn verwachting voor de toekomst van de farmers.

Mr. Markusse ziet in de naaste toekomst een noodzaak voor de farmers van een veel hoger opgevoerde productie zowel kwalitatief als kwantitatief, om een plaats te kunnen vinden voor de farm-producten op de wereldmarkt.

Over de gehele linie is er een streven naar het gebruik van meer machines, meer kunstmest, beter vee, en vooral verlaging van de productiekosten. Naar het mij voorkomt ligt hier de oplossing om van het minderwaardigheidscomplex af te komen. Het *komt* mij voor dat hier vooral de taak van een C.F.O. ligt om de mensen bij een te brengen. Mr. M. gebruikt in zijn proeve voor een meer efficiente farming in Hampton County voor de nodig geachte kunstmest bemesting uitdrukkingen als *K2O* ed. Wil men het mogelijk maken dat onze jongens als farmers deze uitdrukking zullen verstaan, dan moet hen worden bijgebracht de elementare kennis van landbouwscheikunde maar zij moeten tevens in staat zijn deze leerstof te verwerken en dat kan alleen wanneer hun algemene grondslag hen daartoe in staat stelt. Alleen dan zal een grondslag voor vakopleiding efect kunnen sorteren. Als ik in een kiosk een pakje tabak en een doosje sigaretten koop en een 2 dollar bill overreik, en twee dames met haarkrul en lipstick getooid en gewapend met een potlood en een bloknote *enige minuten* bezig zijn om vast te stellen hoeveel geld deze Dutchman terug moet ontvangen, dan vrees ik dat het County School program te kort schiet voor een enigszins voldoende ondergrond voor opbouw van elementair vakonderwijs. Wat moet er nu gebeuren? Hierover denke men eens rustig na.

S. v. d. Ploeg

Prof. Runner bezocht Br. Columbia

Het bezoek van Prof. Runner aan B.C. en de lezingen, die hij daar gehouden heeft, zijn een groot succes geworden. Prof. Runner is een man, die van de Here bijzondere gaven heeft gekregen. Een van de gaven is, dat hij de kunst verstaat om school te maken. Dat blijkt niet alleen uit het feit, dat hij in Grand Rapids een club van meer dan 60 studenten om zich heen verzamelt, die hij warm weet te maken voor Calvinistische wijsbegeerte, maar dat blijkt ook uit de wijze waarop hij spreekt tot onze mensen. In de vier spreekbeurten, die hij in B.C. hield heeft hij althans het hart van jong en oud geraakt. Zijn bezoek zal bij velen lang in herinnering blijven.

De reis van Prof. Runner naar B.C. was gesuggereerd door de B.C. "chapter" van de "Association for Reformed Scientific Studies". Niet lang geleden werd zulk een chapter opgericht. Contact werd gezocht met de in B.C. bestaande "Christian Culture Association" en ook met de "Christian High School Society". Deze drie organisaties hebben samen Prof. Runner's spreekbeurten in B.C. georganiseerd. Er waren twee openbare vergaderingen, waarvan één op Vancouver Island en één in Vancouver en verder werd een een studieconferentie gehouden voor studenten van de Universiteit in B.C. en voor andere belangstellenden. Behalve op deze samenkomsten sprak Prof. Runner ook nog op de "Spring Rally" van de "B.C. League" der "Young People Societies".

In al zijn spreekbeurten heeft Prof. Runner laten zien hoe gemakkelijk wij vervallen in de (oorspronkelijk Griekse) denkfout van de splitsing van ons leven in een lager lichamelijk materialistisch deel (body) en een hoger geestelijk deel (soul). Daartegenover stelde hij op verrassende wijze het totale aspect van onze levensdienst als Christenen in het licht. Er waren heel wat markante momenten in zijn toespraken. Niemand zal b.v. spoedig vergeten de rake typering, die hij van het pietisme gaf en de klare wijze, waarvoor hij de ogen opende voor de gevaren, die het pietisme heeft in onze eigen kring.

Als gevolg van Prof. Runner's bezoek is er onder de studenten van Calvinistische huize in B.C. een studieclub opgericht.

De "chapter" van de "Ass. for Reformed Studies" telt in B.C. ongeveer 50 leden. Voorzitter van deze "chapter" is Rev. C. Tuininga van Ladner. Secretaris is Mr. A. de Jong, 1829 Kitchener Street, Vancouver, B.C.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our son

RICHARD MARTIN

Mr. & Mrs. G. Morsink.
Eric.

Ville Lemoyne, Que.
90 Roy Street.
April 7, 1961.

Engaged:

INEKE BAKKER
and
FRED WISSE

421 Barth S.E.
928 Thomas S.E.
Grand Rapids, Mich, 1-4-'61.

Op 20 April 1961 is het 50 jaar geleden dat onze geliefde Ouders en Grootouders

LAMMERT HUIZENGA
en
ETTJE VEGTER

in het huwelijk traden. Zij hopen met ons hier in Canada deze dag te gedenken op Zaterdag 22 April 1961.

Gelegenheid tot feliciteren van 4—5.30 uur, 53 Barker Ave., Thistletown, Ont.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

De Here heeft tot Zich genomen in Zijn Heerlijkheid onze jongste broeder, zwager en oom

MINNE HUIZINGA,

geliefde echtgenoot van J. de Vries.

Trooste de Here de diep bedroefde familie.

2 Cor. 5 : 1.

Sussex, U.S.A.:
Mr. & Mrs. J. Kuperus.
Augusta, U.S.A.:
Mr. & Mrs. P. Hamming.
Nederland:
Mr. & Mrs. H. Huizinga.
Watford, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Huizinga.
Wellandport, Ont.:
Mr. & Mrs. W. Huizinga.

Dairy Farm met Melkfabriek

850 Acre land. Grote barn voor het melkvee, loafing barn voor het beef vee. 100 Holstein koeien. 120 beef cows. 3 huizen, machineschuren, melkfabriek waar de eigenaar zijn eigen melk in flessen doet en aan winkels verkoopt.
Allemaal nieuwe machinerie, 3 tractors, ploegen, zaaimachine, baler, combine, enz. enz. Eerste klas land. Dit is een beste kans voor een groot gezin om te farmen of 3 gezinnen. Inkomen in zomer $ 8.000 per maand, in de winter $ 4.000 per maand. De aflossing aan de hypotheek wordt door het verkopen van beef cattle opgebracht. Vraagprijs voor alles $ 195.000. Down is $ 40.000. Als iemand niet over het downpayment beschikt is de eigenaar genegen om minder aan te nemen en dan wat beef cattle te verkopen.
Eigenaar wil blijven voor 6 maanden om nieuwe koper in te werken. Inlichtingen worden alleen verstrekt aan serieuze gegadigden.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Zo de Here wil en zij leven, hopen onze geliefde Ouders

NICOLAAS VREUGDENHIL
en
CORNELIA ADRIANA FRANCINA VREUGDENHIL—BUITELAAR

op Zaterdag 29 April 1961 hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Onze wens is dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons moge sparen.

Frances & Tom.
Kees & Liz.
Jim & Christine.
Nick.
Lena.

173 Queen St. N.,
Simcoe, Ont.

Nette jongeman met pos. Chr. beg. vraagt

CORRESPONDENTIE

met dito meisje. Leeftijd 25 tot ± 30 jaar. Brieven onder nummer 1371, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wie kan mij helpen aan het tegenwoordig adres van

Mr. and Mrs. AARJEN GLAS,

gewoond hebbende Jan Steenstraat 37, Amersfoort. N. G. Matser, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ESTATE SALE

For sale, approx. 2.5 acres of land, 6 buildings, 250' lake frontage with good beach, 20 minutes Metro Toronto, paved highway. Year round rentals. Suitable as investment property. Summer and winter store, Club, Camp or resort. Must sell to settle an estate.

Reasonable down payment. 10-year mortgage can be arranged. $26,900.00.

Phone

Blythe Real Estate
PRospect 3-5241
or after six ME 3-0449

Holland Construction Co.

Wolverton Rd. GRIMSBY, R.R. I — Phone WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

Te koop:

De tijd is hier om geld te maken aan deze

262 Acre Farm

een van de beste farms in de St. Lawrence Valley, dicht bij zeewegdorp, 2 mijl van 401 highway, 6 mijl van Chr. Ref. Church. Schoolbus gaat langs de farm. Deze 262 acre farm van klei loam grond, geen stenen en wel bewerkt, met drie barns, twee machine sheds, dubbele garage, en zeven kamer huis met alles modern, kan gekocht worden voor $ 25,000 of $ 50,000 met 85 stuks R.O.P. Holstein vee, twee tractors, combine, baler, en al de andere machinerie, zo goed als nieuwe machines. In 1960 voor $ 16,500 aan melk en vee verkocht. Kan gekocht worden met een redelijk downpayment.

Contact

CHARLES HEUVEL
Salesman.
IRVING H. MILLER LTD.
R.R. # 2, Brinston, Ont.
Phone OL 2-4764 Iroquois, Ont.

For Sale:

A REAL BUY

"Home" Service Station

in a good tourist centre. Built in 1957. Station consists of a large garage, stock room, 2 bathrooms, small private office, and counter sales room. Clean in and out. Four pumps, one diesel.
A fine location in town limits on highway 16. Downpayment $12,000. Balance in monthly instalments to "Home" Oil Co.
For further information contact Mr. M. MYHRE or JOE WASSINK, Houston, British Columbia.

$ 32,000 — 150 Acres Vee- en Graanfarm

4-kamer huis in goede conditie. Twee ruime barns, een silo en machineschuur. 5 mijl ten Zuiden van Niagara Falls, 1 mijl vanaf Queen Elizabeth Highway.

Donald Alsop Agencies Limited
FONTHILL, ONTARIO
Stanley Young, Tel. TW 2-2537
Donald Alsop, Tel. TW 2-2619

BURLINGTON HOMES

5 room brick and stone, very large, modern kitchen and 3 bedrooms, only 2 years old. $ 13,900.—, with $ 2,000.— down.
Another 5 room brick, 3 bedrooms, owner in distress, foreclosure pending. Worth $ 14.200.—, can be yours for $ 12,350.—, with $ 2,000.— down, 1 N.H.A. mortgage for the balance.
More details from

A. VANDENBERGH
at
C. GORDON TODD LTD.
418 MAIN ST. E., HAMILTON — JA 8-6336 or res. LI 9-5076

FOUR FARMS LOCATED CLOSE TO THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH FOR IMMEDIATE POSSESSION

137 Acres of land with good buildings, modern conveniences. Full prize $ 17,000.00. Down payment $ 3,500.00.
100 Acre farm on the highway close to Clinton. Good buildings. Full price $ 17,000.00. Down payment $ 3,500.00.
364 acres level clay loam land. There are two homes and three barns. Full price $31,000.00. Low down payment.
Three clay loam farms on Lake Huron with lake frontage. Lovely sandy beaches.

JOHN BOSVELD, Realtor
40 Wellesley St. - GODERICH, ONT. - Phone JA 4-8762
Salesmen: C. Buruma, Clinton, Ont. Ph. HU 2-3287.

DAIRY FARM MET GROOT MELKCONTRACT

Over $ 1,600.— Melkcheque per maand

240 Acres, 39 milking cows, 10 bred heifers and 15 head of young cattle. First class buildings and all machinery in good state of repair. Asking price $69.000. Downpayment not less than $16.000. Balance repayable with $450.— per month.

FIRST CLASS FRUITFARM

21 Acres, all planted, nice house, good farm buildings and machinery. A REAL MONEY MAKING FARM. CLOSE TO THE TOWN. City water. Price $ 37.000.—. Downpayment $ 8.000.—. Balance at 6%, repayable with $ 1.000.— per year. Average gross income over the last 5 years $ 10.000.— per year.
80 ACRES FARM with cattle and machinery, very good land and located on river. Asking price $ 23.000.—. Downpayment only $ 6.000.— or offer. Balance at 6% repayable with $ 750.— per half year, including principal and interest.

For those or other good farms, call or write:

K. KRAAY, Real Estate Broker
15 KING STREET — ST. CATHARINES
Phone MU 5-4245 or WE 4-1813

Wegens ouderdom van eigenaar te koop:

Een prachtig huis met kruidenierswinkel

Geheel van steen gebouwd, voorzien van centrale heet-water verwarming, gas en electra. Het gebouw is 12 jaren geleden gebouwd en is als volgt ingericht: Flinke ruime winkel, voorraad bergplaats, moderne keuken, eetkamer, huiskamer, prachtige badkamer die evenals de keuken geheel met echte witte tegels betegeld is, ingebouwde garage, 1 slaapkamer en boven 4 ruime slaapkamers. Grote hal en moderne badkamer. Er is een kelder onder het gehele pand en tevens een flinke ruimte welke voor opslagplaats voor appels en aardappelen enz. (wintervoorraad) dient.
De wel onderhouden, kostbare winkelinventaris is in de koopprijs begrepen. Er is gelegenheid voor het parkeren van auto's, en het verhuren van enige kamers op de 2de verdieping.
HET IS DE MOEITE WAARD DIT PAND EENS TE KOMEN BEZIEN.
Vraagprijs slechts $ 21.000.—. Gevraagd downpayment $ 8.000.—. De eigenaar is bereid een hypotheek te verstrekken van $ 13.000.— à 6% met terugbetalingen van slechts $ 125.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Betrouwbare gegadigden kunnen wij helpen met de financiering van het downpayment. De eigenaar is ook bereid een huis (bungalow type) in Toronto of St. Catharines "in trade" te nemen.

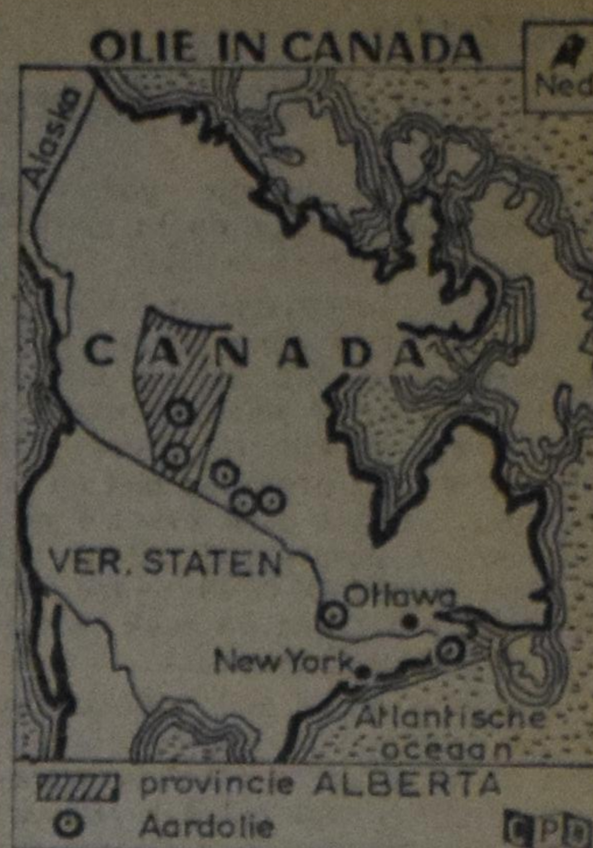
K. KRAAY, Real Estate Broker
Kantoor 15 King St, ST. CATHARINES ONT. Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent. Huis tel. WE 4-1813.

PRIMA DAIRY-FARM TE HUUR

2 MIJL VAN OSHAWA

Open Melkcontract voor Guernseys. Prima huis, 9 kamers. Barn compleet met Bulkcooler. Graszodenkwekerij met winstaandeel is gecombineerd met deze dairy-farm.

J. J. Van Herwerden, Realtor
741 King Street E. - OSHAWA (ONT.) - Tel. RA 3-4471

ATOOMBOM ZORGT VOOR OLIE!

Zo spoedig als maar mogelijk is, wil Canada een atoombom tot ontploffing brengen. Daarmede zal het echter allerminst zijn intrede doen in de rij van atoommogendheden.

Met de explosie van deze atoombom wil Canada n.l. een olieveld aanboren, dat in de provincie Alberta ligt. Hier heeft men nieuwe olievelden ontdekt. Nu zijn olievelden in Canada niets bijzonders, want Canada is de grootste olieproducent in het Britse Gemenebest, en de provincie Alberta is daarbij de belangrijkste vindplaats van aardolie in Canada. Het verbruik van olie is in Canada zéér groot en alleen de Ver. Staten overtreffen het canadese olieverbruik. Het is vooral de snelle industriële ontwikkeling van Canada, die dit hoge verbruik heeft bewerkstelligd.

Het bijzondere bij de ontdekte olie in Alberta, is echter dat deze olie "gevangen" zit in de grondlagen. Op de normale wijze is het derhalve onmogelijk om de olie naar boven te brengen, daarom wil men de atoombom te hulp roepen. Op een diepte van een paar honderd meter moet deze bom tot ontploffing worden gebracht en dit onderaardse geweld is dermate groot, dat er een ruimte onder de grond zal ontstaan waar de olie zich zal verzamelen. Met behulp van boortorens kan men vervolgens deze olie naar boven halen.

Het gehele project is in handen van vier grote oliemaatschappijen, die de vergunning voor het exploiteren van het olieveld reeds in hun zak hebben. De toestemming voor het gebruik van een atoombom is er echter nog niet en deze vergunning zal ook nog wel even op zich laten wachten. De canadese regering wil n.l. de politieke atmosfeer in de wereld, met betrekking tot de stopzetting van atoomproefnemingen, niet verstoren. Daarom moet er gewacht worden met het experiment tot de toestemming verleend wordt.

KLEUR EN PARFUMEER UW EIGEN ZEEP!

Als U zeep maakt met Gillett's Lye, gebruik dan ook het speciale "Scent 'n' Color" preparaat. Maak goedwerkende, luxueus geurige zeep voor minder dan de helft van de normale prijs. Een flesje is voldoende om alle zeep te kleuren en te parfumeren, die U kunt maken met een normaal busje Gillett's Lye. Het kost U slechts 25 cent — een fractie van wat U gewoonlijk zou moeten betalen. Keuze uit jasmin, rose, lilac of lavender. Om het te krijgen stuurt U 25¢ met Uw naam en adres en de naam van de geur die U kiest aan: Sstandard Brands Limited, 550 Sherbrooke Street W., Montreal, Que. (Adv.)

Uw vertrouwd adres voor

Real Estate
Hypotheek
Taxaties

in METRO TORONTO
is

GERRIT BROOS
Vertegenwoordiger van
H. KEITH LTD.
181 Eglinton Ave. East, Toronto
Tel. Zaak: HU 7-3333,
Thuis: BA 5-5139

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Sarnia II (tweede predikantsplaats), Al. J. Vanden Pol te Drayton, Ont.

Beroepen

Te Halifax, N.S. J. Maliepaard te Hoboken. N:J.

Bedankt

Voor Brockville, Ont. B. Nederlof te Edmonton, Alta.

Voor Burdett, Alta. H. Ouwinga te Birnamwood, Wisc.

Voor Fort William, Ont. Al. J. Vanden Pol te Drayton, Ont.

WELKE PREDIKANT

wenst zijn vacantie door te brengen in

BROOKS, ALBERTA, CANADA

van 7—31 Juli?

Pastorie beschikbaar voor 7 volwassen personen. Brooks wil gaarne voorziening hebben in de Dienst des Woords gedurende die tijd. Mooie omgeving: Lake Newell op een afstand van 10 mijl ten Z. en de Badlands 25 mijl ten N.O. van Brooks. Correspondentie hierover met Rev. A. Vandenende, Box 252, Brooks, Alta.

Welke Chr. Ref. Predikant

is in staat en bereid in de komende maanden één of meermalen voor te gaan in de Dienst des Woords? Het betreft hier de vacante Emmanuel Chr. Ref. Church of Calgary, Alberta.

Brieven, met opgaaf van data, s.v.p. te richten aan

Mr. H. van Brummelen,
1010 - 15th St. S.W.,
Calgary, Alberta.

FAREWELL REV. A. DE JAGER

On April 13th, the congregation from the Christian Reformed Church of Brockville, held a farewell evening for Rev. De Jager and his family who has accepted a call from Toronto.

The master of ceremonies was Mr. B. De Kleine, who did a wonderfull job. All the societies were represented by individual speakers, who forwarded their many thanks on behalf of their society.

After refreshments had been served, we had the pleasure of listening to the "Boomerangs" of Brockville. This is a small orchestra composed of three youths. It was a real treat for everybody.

Near the end of the evening Rev. De Jager was presented with a engraved desk Pen set. Mrs. De Jager was presented with a dinner Gong and flowers.

Then Rev. De Jager expressed his many thanks for the wonderful evening presented on their behalf. The Rev. then closed the meeting with prayer.

R. Ritskes

INGEZONDEN.

De "Doopzondag"

In C.C. van 24 Maart lees ik onder "Kerknieuws" het volgende:

"Het is wenselijk dat in gemeenten met veel doopsbediening vaste Zondagen voor de bediening van de heilige doop worden ingesteld."

Er zijn nog altijd mensen, die niet van een doopsbediening houden, maar 't zijn de trouwste kerkgangers niet. 't Horen van dat saaie formulier, dat je van buiten kent, 't neemt zoveel van de preek af en wat heb je er aan. Ik zoek een mooi boek op en ik blijf van morgen maar eens netjes thuis. Het aantal van hen, die er zo over praten, is groter dan we denken. En wanneer er straks een doopzondag is, als er 8 of 10 of nog meer dopelingen zijn, blijft er niet veel meer over van de preek.

Gaan we met het houden van een doopzondag niet de verkeerde richting uit. Zullen er dan geen kinderen zijn, die 2 of 3 mnd. oud zijn? Onze voorouders stelden indertijd een woensdagavonddienst in, om de kinderen zo gauw mogelijk in het verbond op te nemen. Gaan we dit alles weer overboord gooien. En wat denkt U van de kerkgang op zo'n doopzondag? Het zal wel niet veel zijn. Indertijd schreef De Wachter over de mogelijkheid van een nieuw doopsformulier met dezelfde inhoud maar een andere redactie. Zouden we die richting niet beter kunnen inslaan?

Een abonnee van C.C.
Truro, 8 April 1961.

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE

Inderdaad heeft hetgeen onze lezeres aanhaalt, in Calvinist-Contact gestaan. Maar de objectiviteit vereist, dat de zin in C.C. eveneens aangehaald was. Onze lezeres wil toch niet zeggen, dat C.C. met deze aanhaling, zich voor een speciale doopzondag heeft verklaard.

De betreffende zin was een der stellingen waarop Dr. S. Kistemaker aan de Vrije Universiteit is gepromoveerd. Het was dus louter een informatie die wij aan onze lezers doorgaven.

Indien Dr. Kistemaker hierop in ons blad verder wil ingaan, dan willen wij hem daartoe wel de gelegenheid geven. Wij kunnen echter niet beloven dat wij in ons blad een polemiek zullen toelaten over de zienswijzen over de "doopzondag". Het is geen vrees voor het onderwerp, dat ons deze gedachte ingeeft, maar wij menen dat wij hiermede komen op het terrein van de kerkelijke pers, dat naar wij menen, het onze niet is.

Red.

The Calvin Christian School of Hamilton, Ont. will be in need of

A TEACHER

for grade 6 or 7.
Application stating qualification and references should be sent to Mr. A. Boersma, 455 W. 5th St., Hamilton, Ont.

The Abbotsford Christian School still needs a

A TEACHER

for one of the lower grades. Anyone interested please, contact Mr. J. Kampman (Princ.).

The Athens Chr. School is in need of a

TEACHER

for the new second room, to be opened in September 1961.
Please write, stating grade prefference, to Mr. J. VanderKloet, R.R. # 1, Delta, Ont.

The Guelph Christian School will be in need of a

PRINCIPAL
and
TEACHER

to start school in September 1961. Applications to be sent to the Secretary, Mr. J. Pranger, 6 Dunkirk Street, Guelph, Ont.

Calvin Chr. School of Toronto will be in need of

TEACHERS

commencing Sept. 1, 1961.
Applications may be sent to G. W. Van Dyk, 78 Birkdale Road, Scarborough, Ont.

The Springdale Christian School in the Holland Marsh area is in need of a

PRINCIPAL

as of Sept. 1961. Our present principal will be leaving us to obtain some higher education.
Kindly submit applications to Mr. E. N. Knibbe, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

Due to extension.

The John Knox Christian School of Brampton (Ont.) is in need of

A TEACHER

for the primary grades, for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please sent applications to Mr. K. Faber, R.R. 2, Brampton.

The Aylmer Christian School will be in need of a

TEACHER

for the intermediate grades for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. D. Hartemink, R.R. 1, Kingsmill, Ont.

Timothy Christian School needs a teacher for the

INTERMEDIATE GRADE(S)

for schoolterm 1961-'62. Please send applications to Miss J. Visser, 28A Elmhurst Drive, Rexdale (Toronto), Ont.

The John Knox Christian School at New Westminster, B.C. is in need of

A TEACHER

commencing Sept. 1, 1961. Applications to be sent to the secretary Mr. J. Star, 246 Hume Street, New Westminster, B.C.

The Calvin Christian School of Drayton and vicinity will be in need of a

TEACHER

for medium grades, commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. Fr. Lopers, Alma II, Ont.

The Calvin Christian School in Trenton, Ontario will be in need of a

PRINCIPAL

as of September 1, 1961.
Applications to be submitted to the Secretary, Mr. A. Hoornweg, 41 Fourth Avenue, Trenton, Ont.

The CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL of ST. CATHARINES will be in need of

TWO FEMALE TEACHERS

for the lower grades, beginning September 1961. A rapidly growing 5 room school with modern facilities. Applications stating qualifications and references should be sent in to Dr. A. Vandermaas, 10 Ann Street, St. Catharines, Ontario.
